rozsévač rozsievač

3

marec–březen
2019
ročník 88

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

» Proč a zač děkovat?

» Neurobíš si vyrezávanú modlu

» Rozhovor

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nezobrazíš si Boha zpodobněním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí“ (Ex 20, 4).

90. výročí sboru BJB Ostrava

V neděli 18. 11. 2018 jsme si z Boží milosti mohli připomenout výročí našeho sboru, přesněji osamostatnění sboru.
V říjnu 1928 se totiž sbor osamostatnil, do té doby byl stanicí vsetínského sboru. Měli jsme možnost vyslechnout vzpomínky a zamyšlení několika hostů, kazatelů, br. Karel Buba ml., br. Dobroslav Stehlík a br. Erik Poloha. Navštívili nás také zástupci sboru v Suchdole n. O, do r. 2001 byli stanicí ostravského sboru. Také jsme si připomněli začátky duchovní a misijní práce na Ostravsku. Vše začalo koncem roku 1921, kdy se do Ostravy přistěhovali manželé Pilařovi. Ferdinand Pilař padl v 1. světové válce jako voják rakouské armády do ruského zajetí. Zde se dostal do baptistického sboru, uvěřil a byl pokřtěn na vyznání své víry. Taky zde poznal svoji nastávající manželku Kateřinu. Po příchodu do Moravské Ostravy nejprve navštěvovali adventistický sbor, ale nebyli spokojeni. Navázali proto kontakt s nejbližším baptistickým sborem ve Vsetíně a tak začala misijní práce. Nejprve se konala modlitební shromáždění v bytě Pilařů. První shromáždění ostravské stanice se konalo 13. 1. 1924 za účasti 7 lidí. Dojížděli sem sloužit také kazatel Zdráhal, bratr Ježek, Hůževka. V lednu 1926 sem přichází sloužit kazatel Josef Dvořák. V letech 1926 a 1927 proběhla stanová evangelizace. Bůh požehnal toto misijní úsilí a společenství rostlo. Tak se sbor mohl osamostatnit v říjnu 1928, v té době měl už 66 členů. Zavzpomínali jsme na další kazatele, jejich službu, jejich obdarování a jejich manželky a rodiny. Připomněli jsme si některé další postavy z historie sboru (mnohé jsme asi opomenuli, ale Pán na ně pamatuje). Připomněli jsme si významné milníky sboru, místa, kde se sbor scházel, stavby modliteben, stanice Suchdol nad Odrou, Krnov, Lichnov, Frýdek-Místek, aj. Celkově nás toto ohlédnutí vedlo k vděčnosti za Boží milost, že jsme součástí církve Kristovy, kde On působí svým Duchem a kde si povolává své služebníky a služebnice. Zamysleli jsme se i nad současným stavem a výhledem, kam směřujeme. Kéž bychom byli stále církví misijně otevřenou, odvážnou ve víře a bojující na modlitbách tak, jako naši předkové ve víře.

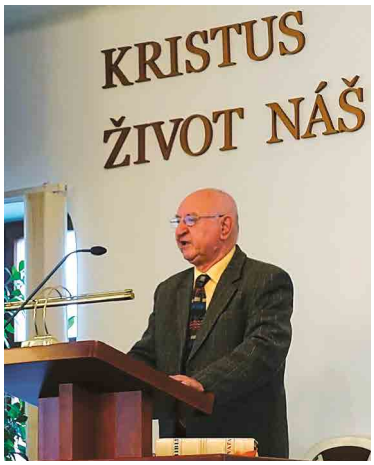

Foto: Vzpomínky a zamyšlení... br. Karel Buba ml. br. Dobroslav Stehlík a br. Erik Poloha

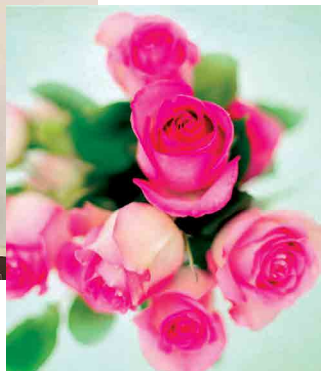

„Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst" (1 K 3, 6).

Jiří Marek, kazatel BJB Ostrava

Obsah

90. výročí sboru BJB Ostrava.....2
Buďme na pozore.....3
Druhé přikázání.....4
Deset velkých svobod
Neurobíš si vyrezávanú modlu.....5
Ten magnet je Pán Ježíš.....7
Revúcke svedectvá.....8
Bůh, který odpovídá na modlitbu.....9
Copak je možné urážet Boha?
Výroky osobností / Perličky.....10
Príbeh môjho uzdravenia/1
Brat Pavol Kondač sa z Božej milosti dožíva 90 rokov.....11
Nepřátelství s mojí tchyní.....12
Začo proč děkovat?
Krvavý mesiac.....13
Volání o pomoc!
Počátky a rozvoj práce sboru BJB ve Vysokém Mýtě.....14
Slova o štěstí a spokojenosti.....15
Komenského Mravoučné desatero
Nová kniha
Viditelné Slovo
Spomienka na dobu totality – J. Olexa.....16
Darujte 2 % „RODINE" BJB!
Recenzia knihy 17
Venujte 2 % – Chata v Račkovej doline
Plánujete dovolenou u moře?.....18
Rozloučení školy Dorkas
Informace z jednání Výkonného výboru BJB 15.1.2019.....19
Celostátní konference mládeže ČR
Konference sester
Redakčné oznamy
Teresa Smith: Jednoho dne budu doma...20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zlavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 3/2019: 11. 2. 2019
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Články prechádzajú posúdením Redakčnej rady. Nie všetky články sú uverejnené.

Peter Orvoš

Buďme na pozore, aby sme neprijali klamlivý názor, že modlárstvo pozostáva iba z kľačania pred viditeľnými objektmi uctievania, a preto sú kultúrni ľudia mimo nebezpečenstva. *Podstata modlárstva sú myšlienky o Bohu, ktoré Ho nie sú hodné. Modlár si jednoducho predstavuje veci o Bohu a správa sa, akoby boli pravdivé.* (A.W.Tozer)

Prečo Boh nechcel, aby si ľudia vyhotovovali modly?
Pretože Ho nemôže nič vystihnúť a vyjadriť. On je živel, z ktorého povstali všetky živly, a akékoľvek vyobrazenie bude nedokonalé a nepresné.
A v neposlednom rade, Boh nechce byť reprezentovaný žiadnym objektom, pretože Jeho prítomnosť nemožno nikde vtesnať. Ani do celého vesmíru.
Akékoľvek vyobrazenie Boha by bola absolútne trápna fraška. Niečo ako keď mamičku nakreslí štvorročná dcérka. Môže to byť roztomilé, ale ako fotku do pasu vám to nikto nevezme.
Ako Ježiš naplnil tento bod zákona?
Veľmi jednoducho. Tak, že prišiel. Jednoduchšie sa to už ani nedalo.
Pretože On bol Boh, bol zároveň aj najvernejším zobrazením Boha. Jediným zobrazením Boha, ktorému sme sa mohli ako ľudia klaňať s úctou, ktorá patrí jedine Bohu.

Buďme na pozore

Akú platnosť má teda toto prikázanie v Novej zmluve?
Boh sa nedá vtesnať do žiadneho predmetu ani do žiadneho priestoru. To platí stále.
Ale vieme, že Božia prítomnosť bola zosobnená pre nás ľudí v Ježišovi.
Ak chceme vstúpiť do Božej prítomnosti, musíme ísť za Ježišom.
V období Starej zmluvy to boli očistné rituály a obete, ktoré ľuďom zabezpečovali Božiu blízkosť a odpustenie.
Dnes je to všetko prítomné v Ježišovi.
Kde sa teda najviac prehrešujeme proti tomuto zákonu?
Keď si myslíme, že Boh sa priznáva iba k určitým druhom chvál alebo iba k určitým druhom modlitieb a určite sú to tie, ktoré sa modlíme vlastnými slovami, a nie tie naučené.
Alebo keď si myslíme, že Božia prítomnosť sa obmedzuje na naše zhromaždenie a prípadne na miesta, kde chodíme my, ale sme presvedčení, že Boh nechodí ku katolíkom alebo k evanjelikom.
Keď si myslíme, že Boh je taký malý, že by sa mohol obmedziť na nejaký malý priestor. Keď si myslíme, že vieme predpokladať a predpovedať, kde Boh je a kde nie je. Paradoxom je, že Boh je taký veľký, že presahuje svojou existenciou celý vesmír, ale zároveň sa zmestí aj do Tvojho srdca, ak tam pustíš Ježiša. Pretože Ježiš robí našu dušu nekonečnou.
A do nekonečnej duše sa zmestí aj nekonečný Boh.

Keďže sme teda rod Boží, nesmieme si myslieť, že božstvo je podobné zlatu alebo striebru, alebo kameňu, dielu ľudského umenia a dôvtipu (Sk 17, 29).

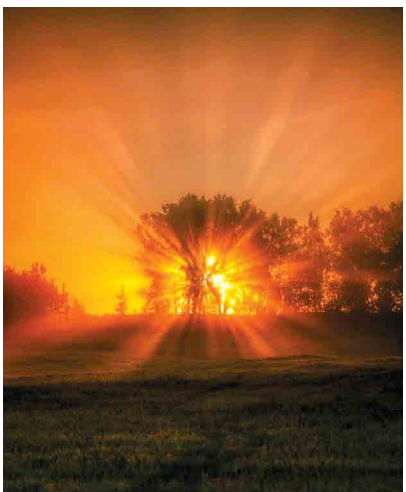

Deset velkých svobod

Veril som vplyvu iných ľudí,
peniazom, hviezdam, verejnej mienke...
Teraz som otrokom vlastného strachu
a vlastných žiadostí
a žijem medzi ľuďmi, ktorí sú na tom
takisto.
Toto otroctvo je stále horšie a horšie.

Zaslúžili sme si, Pane,
aby si nás nechal zahynúť
v našej neslobode
a aby sme Ťa stratili naveky.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane;
buď k nám milostivý
a daj, nech sme opäť slobodní.

Druhé přikázání

Starozákonní texty:

„Ja som Pán, tvoj Boh, neurobíš si modlu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou!“ (Ex 20, 4)

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nezobrazíš si Boha zpodobněním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí“ (Ex 20, 4).

Novozákonní texty:

Keďže sme teda rod Boží, nesmieme si myslieť, že božstvo je podobné zlatu alebo striebru, alebo kameňu, dielu ľudského umenia a dôvtipu (Sk 17, 29).

Jsme-li tedy Božími dětmi, nemůžeme si myslet, že božstvo se podobá něčemu, co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo z kamene lidskou zručností a důmyslem (Sk 17, 29).

JA SOM Pán, tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov!

Nemusíš mať strach!
Ani pred mocou hviezd –
ani pred mocou človeka –
ani o svoje peniaze sa nemusíš báť–
ani o to, čo ťa teší, čo ti robí radosť.
Ak však venuješ svoje srdce týmto veciam,
staneš sa otrokom.
Ja, všemohúci Boh,
chcem byť tvojím pomocníkom.
Drž sa mňa a budeš slobodný.

Chcel si, Pane, aby som bol slobodný.
Ja som však premárnil slobodu,
ktorú si mi dal.
Stále som veril niečomu viac ako Tebe.
Veril svojej vlastnej sile.

Zaslúžili sme si, Pane,
aby si nás nechal zahynúť
v našej neslobode
a aby sme Ťa stratili naveky.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane;
buď k nám milostivý
a daj, nech sme opäť slobodní.

Nebudeš si mne zpodobňovat!

Nemusíš si o mně nechat nic namlouvat, ani od kazatelů sekt, ani od apoštolů světového názoru ani od věčných zlepšovatelů světa, ani od bezohledných sobců. Ti všichni si utvářejí falešnou představu o Bohu, o světě, o sobě samých. Já, všemohoucí Bůh, chci být tvým učitelem. Drž se mého Slova, mé Slovo je Pravda.
Chtěl jsi mi ukázat pravdu, Pane, já jsem však nedbal na tvé Slovo, jež jsi mi dal. Vždy jsem něco považoval za věrohodnější, než jsi Ty: své vlastní pochybnosti a předsudky, pošetilé řeči, které jsem slyšel na ulici, krvavé nauky diktátorů své doby.
Nyní jsem tak zmaten, že už nevím, co je pravda a co ne. A žiji mezi lidmi, kteří jsou na tom právě tak. A tento zmatek je stále větší!
Zasloužili jsme si, Pane, že nás necháváš hynout v našem sebeklamu a že Tě ztrácíme navěky. Neumíme si sami pomoci, Pane, buď nám opět milostiv a dej nám opět poznat Pravdu!

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiného Boha mimo mne. Neuděláš si modlu.“

**Čeho se bojím víc než Pána Boha?
Neúspěchů - budoucnosti - bídy - utrpení - války - stáří - nemoci - smrti?**

Zapřel jsem někdy ze strachu před lidmi svou víru?

Stavěl jsem lidský úsudek nad Boží Pravdu?

Miloval jsem Pána Boha nade všecko?

Bylo mi snad milejší moje zaměstnání, vlastnictví, byt, peníze, kariéra?

Jsem něčím poután?

Zbožňuji lidi? Je mi rodina nebo nějaký člověk vším a nemohu bez něho být?

**První místo v mém srdci by měl zaujímat Pán Bůh.
Má v mém srdci první místo Pán Bůh nebo člověk?**

Nemohu zapomenout na nějakou ztrátu ve svém životě (člověk, domov, jmění)?

Nač spoléhám? Na svoji zdatnost, na dobré známé, na svou slušnost a zbožnost, na své obrácení?

Neztratil jsem důvěru a lásku k Bohu, když mne nechal zdánlivě bez pomoci?

Neurobíš si vyrezávanú modlu

Toto prikázanie úzko súvisí s prvým prikázaním: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“, preto toto prikázanie niektoré cirkvi (napríklad rímskokatolícka a evanjelická a.v.) vypúšťajú a chápu ho ako komentár, ako rozvinutie prvého prikázania. Druhé prikázanie, rovnako ako všetky ostatné, je nerozlučne späté s prvým prikázaním, ale nesplýva s ním. Toto prikázanie, ako to dokazuje literárny rozbor a potvrdzujú aj vykopávky, je veľmi starého pôvodu a malo svoj samostatný význam (nebolo len vysvetlením). Tento význam sa nám do značnej miery stratí, ak ho spojíme s prvým prikázaním.
V druhom prikázaní totiž nejde len o spodobovanie iných bohov (modiel), o ktorých hovorí prvé prikázanie, ale priamo o vytváranie podoby Hospodina (Dt 4,15 nn).

Čo prikázanie nezakazuje:

Zvláštny význam tohto prikázania vyplýva z kontextu biblickej teológie. Zákaz obrazov je v centre starozákonnej viery a odlišuje biblickú vieru od väčšiny ostatných náboženstiev. Izraelský národ sa od ostatných národov vo svojom okolí líšil vierou v jediného Boha a navonok tým, že nemali žiadne obrazy a sochy svojho Boha ani iných bohov. To vyvolávalo ostré reakcie zo strany pohanského okolia, považovali ich za ateistov, nevercov.

Čo toto druhé prikázanie zakazuje a čo nie?

Je treba však pripomenúť, že zákaz zobrazovania Boha, obsiahnutý v druhom prikázaní, nie je základom pre čisto duchovné, abstraktné chápanie Boha. Desatoru nejde o abstraktnú, zduchovnelú predstavu Boha, o nejaký hmlistý filozofický, teoretický koncept, o „čistý pojem“, o ideu oslobodenú od hmoty. Na jeho začiatku sa Boh predstavuje menom ako konkrétna osoba, ktorá konkrétne zasahuje do dejín. V plnom znení druhého prikázania sa o Bohu nehovorí abstraktne a všeobecne, ale so zaujatím a vášnivo. Je to vášnivý (žiarlivý) Boh, ktorý trestá, ale ktorý sa aj zmilováva. Celé Písmo hovorí o Bohu veľmi názorne a živo. Zákaz spodobovania nechce viesť k predstave Hospodina ako duchovnej sily v protiklade k všetkému pozemskému, ako ducha, ktorý sa drží v aristokratickej vzdialenosti od zmyslového sveta. Hospodin je Stvoriteľ. Všetko je Jeho dielo, ku ktorému sa priznáva a ku ktorému sa skláňa. Človek by Ho nepoznal, keby sa mu Boh nezjavil aj zreteľným zmyslovým spôsobom (oblakový a ohnivý stĺp, truhla zmluvy, vtelenie v Pánovi Ježišovi Kristovi). V tomto texte teda nie je vyslovený zákaz názornej, konkretizujúcej reči a predstavy o Bohu. Nie je to všeobecná výzva k obrazoborectvu, k nedôvere, alebo až zákazu akéhokoľvek výtvarného či sochárskeho umenia. Takéto výklady nevystihujú skutočný zámer Desatora.

Ochrana pred náporom obrazov

Prikázanie nezakazuje obrazy a výtvarné umenie paušálne, ale vytváranie obrazov kultických, teda náboženské alebo ideologické glorifikovanie obrazov a spodobenín. „Nebudeš sa im klaňať, ani im slúžiť.“ Zákaz sa týka zneužitia, a nie akéhokoľvek použitia výtvarného umenia. Nejde tu o zachovávanie nejakej liturgickej zvláštnosti Izraela, ale o dôkaz viery v jeho chápaní sveta, Boha a človeka. Tieto tri aspekty sa odrážajú v druhom prikázaní.

Chápanie sveta – Druhé prikázanie má súvis s naším chápaním sveta a vychádza z biblického pohľadu na vznik sveta, na jeho stvorenie Stvoriteľom z ničoho. Biblická myšlienka stvorenia hovorí veľmi jasne, Boh je Boh a svet je svet. Tieto dve skutočnosti nemôžu prirodzene ani nadprirodzene splynúť. Svet nie je božský, ale je to stvorená skutočnosť. Boh ako Stvoriteľ nie je súčasťou sveta, ani tou najlepšou a najdôstojnejšou súčasťou.
Aj ten najúctivejší pokus výtvarne zobraziť Boha deformuje Jeho podobu a je v podstate rúhavou urážkou.
Ľudské srdce však vždy túžilo nejako si Boha znázorniť, zviditeľniť a oprieť sa o Jeho hmatateľnú prítomnosť. Obrazy akoby zaručovali prítomnosť božstva v prírode a vo svete ľudí. Hranica medzi Bohom a svetom bola zmazaná. Boh bol v kúsku sveta transparentný a hmatateľný a kúsky sveta boli pokladané za božské. Kvôli tejto svojej túžbe po hmatateľnom a viditeľnom bohu si ľudia vo všetkých dobách vytvárali sochy a obrazy rôznych bytostí a vecí a uctievali ich. Na nebi to boli nebeské telesá (slnko, mesiac, hviezdy), rôzne astronomické a klimatické úkazy a tiež nebešťania ako bohovia, anjeli, titani a pod. Na zemi boli uctievaní pohanskí bohovia a duchovia v podobe studničiek, riek, kameňov, vecí, zvierat, ľudí a stromov. V podzemných hlbinách vôd si ľudia predstavovali a uctievali rôzne bájne bytosti alebo zlé diabolské mocnosti.
Spodobovanie všetkých týchto objektov za účelom, aby ich človek uctieval a klaňal sa im, druhé prikázanie zakazu je: „Neurobíš si vyrezávanú modlu, ani podobu ničoho, čo je na nebi hore, čo je na zemi dolu, alebo čo je vo vode pod zemou, nebudeš sa im klaňať, ani im slúžiť!“ Druhé prikázanie nie je teda len vyjadrením nejakej odlišnosti vo forme náboženstva, vo forme uctievania božstva. V jeho

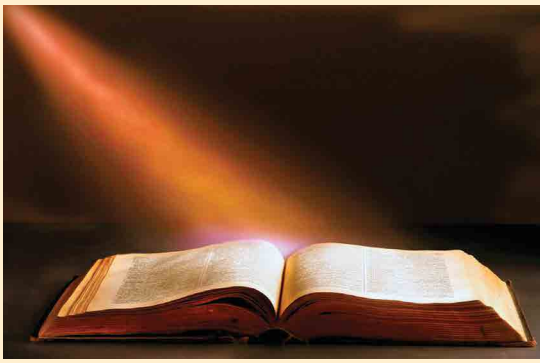

jadre je odlišné chápanie sveta a Boha a ich vzťahu, odlišný svetonázor.

Aký význam má tento aspekt druhého prikázania v súčasnosti? Má nejaký význam?

Tento aspekt druhého prikázania nadobúda veľmi aktuálny význam aj v súčasnosti. Mnohé „nové“ populárne metódy alternatívnej medicíny (akupunktúra, homeopatia) a alternatívny životný štýl (jóga, feng šuej) majú korene vo východných filozofiách a náboženstvách, kde boh je chápaný ako súčasť sveta.
Po období racionalizmu 20. storočia opäť nadobúdajú veľký význam rôzne predmety (kamene, talizmany, sošky, obrazy), ktorým ľudia prikladajú nadprirodzený význam, oživuje sa neopohanstvo (uctievanie predkresťanských bohov).
Pri dodržiavaní druhého prikázania teda nešlo a nejde len o nejakú inováciu, zlepšenie kultu, ale o základné rozhodovanie viery, vyjadrenie faktu, že Boh nie je nijakým spôsobom súčasťou stvoreného sveta, je mimo neho, nezávislý od neho, je jeho Stvoriteľom a suverénnym vládcom.

Chápanie Boha – Ako vidíme, chápanie sveta je vlastne úzko spojené s chápaním Boha, čo tvorí ďalšiu dimenziu (rozmer) druhého prikázania.
Vytváranie obrazov a sôch božstva nevyplýva z nedostatku zbožnosti, ale naopak z príliš horlivej zbožnosti zameranej nesprávnym smerom. Už na púšti, keď bol Mojžiš po dosky Desatora, ľud zapochyboval a požiadal Árona, aby im vytvoril hmatateľného boha – zlaté teľa. Na jeho vytvorenie veľa obetovali. Okrem býka uctievali Izraeliti neskôr aj medeného hada, ktorého urobil kedysi sám Mojžiš, aj drevené stĺpy a kamenné pamätníky bývalých Božích činov (ašery a maséby).
Aj v niektorých kresťanských cirkvách sa rozmohlo uctievanie rôznych predmetov (sôch svätcov, relikvií, krížov, obrazov), a to najmä u tých, ktoré nemajú vyčlenené druhé prikázanie ako zvláštne prikázanie. Pri týchto uctievaniach predmetov často nájdeme aj snahy o manipuláciu s Bohom.

Kde je hranica medzi zobrazením nejakej udalosti z Písma alebo pripomenutím Božieho činu a porušovaním druhého prikázania?

(Môžeme mať obrazy a sochy, ak nám pripomínajú Božie spasiteľné skutky, ak nám nedovolia zabudnúť na niektorú udalosť z dejín spásy, ale nesmieme sa k samotnému predmetu správať s nejakou neobyčajnou úctou).

Väčším nebezpečenstvom než hmotné obrazy a sochy sú pre nás, vyrastajúcich a žijúcich v protestantskej evanjelikálnej tradícii, nehmotné falošné obrazy Boha a teologické konštrukcie, ktoré si vytvárame vo svojej mysli. Boh je vždy väčší než akákoľvek naša nádherná a prepracovaná úvaha, učenie a názor o Ňom.

Ktoré nehmotné obrazy Boha sú pre nás nebezpečné?

(Jednostranné obrazy Boha, zdôrazňujúce len jednu alebo len niektoré z Jeho vlastností – napr. Boh je láska – môže viesť k benevolencii, liberalizmu, alebo ak zdôrazňujeme, že Boh je spravodlivý, môže to viesť k zákonníctvu. My sme si vytvorili z Boha dobráka, ktorý všetko prehliadne, veď je láska, a pritom práve v dnešnom prikázaní sa predstavuje aj ako Boh žiarlivý, ktorý trestá neprávosť otcov na synoch. Modlou sa nám môže stať náš kostol, spevník, zbor, poriadok zhromaždení, naše náboženstvo.)

Zvrchovaného Boha nevlastní žiadna cirkev, žiadna inštitúcia, žiadna teológia, žiadny smer, hnutie, človek, aj keď sa niektorí ľudia, niektoré cirkvi a smery tak tvária. Neexistujú žiadne spoľahlivé prostriedky, ako Bohom manipulovať a Ním disponovať. Zjavuje sa človeku, len keď sám chce, a zostáva i pri tom Bohom skrytým.

Chápanie človeka – Zákaz obrazov a ich uctievania je rozhodujúci aj vo vzťahu k iným ľuďom.

Aj človek totiž patrí do množiny objektov na zemi, ktorých obraz si nemáme uctievať. Existuje vytváranie obrazov, ktorého sa my ľudia dopúšťame voči svojim blížnym. Vytvárame si ich obraz, pokúšame sa ich „zachytiť", „uchopiť" pre seba a pre nich definovať, čo vlastne sú. Nie je to možné odmietnuť všeobecne, lebo je prirodzené, že si vytvárame predstavy o sebe a o druhých ľuďoch. Zlé je to až vtedy, keď sa im „klaniame a uctievame ich", keď ľudí podrobujeme svojim konceptom a manipulujeme nimi pre svoje zámery. Je to napríklad hrozivý každodenný tlak reklamy s jej zvodnými obrazmi, ktoré sa nám snažia vnútiť nejaký žiaduci obraz o človeku, o nás samých. Do tejto kapitoly patrí aj vytváranie obrazov tzv. mediálnych celebrít z rôznych reality show a iných show, ktoré potom ľudia nejaký čas uctievajú. Herci, speváci, športovci sa stávajú modlami modernej doby a ľudia uctievajú moderným spôsobom ich obrazy.

Aj v našich vzťahoch si my sami robíme obraz o ľuďoch okolo seba, už vieme, čo sú zač, máme svoju predstavu, predsudok, disponujeme nimi. Reálny človek často veľmi ťažko naruší obraz, ktorý máme o ňom vytvorený (napr. ak máme názor, že Rómovia sú zlodeji, poctivý Róm si ťažko nájde k nám cestu, lebo už ho máme zaškatuľkovaného). Takéto obrazy uzatvárajú ľuďom cestu k sebe navzájom, zužujú slobodu medzi ľuďmi, rovnako ako fetišizované teologické obrazy Boha deformujú v našich očiach Jeho slobodu.

Konkretizácia Boha

To, že nám druhé prikázanie zakazuje robiť si obrazy božstiev aj Boha samotného a uctievať ich, však neznamená, že si vôbec nemôžeme Boha konkretizovať. Boh nie je konkrétny tak, ako si to predstavovali susedia Izraela a predstavujú si aj dnes mnohí ľudia. Nie je hmatateľný v „posvätných predmetoch". V biblickom zmysle je Boh postihnuteľný len vtedy, keď sa slobodne dáva vo svojej láske, vo svojom súde a vo svojej zvrchovanej milosti.

Jedinečne sa Pán Boh konkretizoval v osobe Pána Ježiša Krista. V príbehu Jeho vtelenia, v Jeho vstupe do všedného ľudského sveta, v Jeho živote a utrpení a v Jeho slovách môžeme vidieť pravý obraz pravého Boha. Iný obraz už nepotrebujeme. Jediný legitímny „obraz Boží" sa má hľadať v Pánovi Ježišovi.

V Kristovi poznávame Boha, aký je. Poznávame, ako zmýšľa a ako milostivo s nami koná, nie však, ako vyzerá. Zobraziť sa dá len Kristova ľudská, nikdy nie božská stránka. Pán Boh aj v Kristu zostáva úplne iný, než ako by si Ho človek predstavil.

Ebeling (teológ) zhrnul druhé prikázanie veľmi výstižne: „Najhoršou formou modloslužby je zbožštenie človeka. Najčistejšou bohoslužbou je veriť, že Boh je prítomný v blížnom, brať ho vážne ako obraz Boží, ako Božieho zástupcu a na ňom konkretizovať úctu, lásku a dôveru, ktorú sme povinní vzdávať Bohu.

Božie milosrdenstvo a hnev

Druhé prikázanie je po štvrtom najdlhšie v Desatore, lebo je k nemu pripojené zdôvodnenie a výstraha: „Lebo ja som Hospodin, tvoj Boh, Boh horliaci, ktorý trestám neprávosť otcov na synoch, do tretieho a štvrtého pokolenia tých, ktorí ma nenávidia, a preukazujem milosť tisícom, ktorí ma milujú a zachovávajú moje prikázania."

Boh sa nám v závere tohto prikázania predstavuje ako „horliaci", „vášnivý", „žiarlivý" Boh. Žiarlivý tu však neznamená ľudskú žiarlivosť v negatívnom zmysle. Všetky tieto preklady originálneho výrazu nám predstavujú Boha ako niekoho, kto je bytostne zainteresovaný na údele človeka, kto človeka vášnivo, žiarlivo miluje. To sa veľmi líši od predstavy, akú mala o Bohu grécka antika, ako o dokonalom, nepohnuteľnom bytí bez vášní, ktorého sa údel druhých bytostí nedotýka a ani sa ho nemôže dotknúť. Biblického Boha sa údel Jeho stvorenia týka, nie je mu ľahostajný.

Z tejto Božej charakteristiky potom logicky vyplýva výstraha, ktorá nasleduje. Boh trestá vinu otcov na synoch do tretieho a štvrtého pokolenia. Boží hnev postihne tých, ktorí Boha nenávidia, teda konajú vedome a odhodlane proti Nemu.

To poukazuje na veľkú zodpovednosť, ktorú my ľudia máme. Činy našich predkov majú svoje dôsledky pre nás dnes a naše činy, a najmä zločiny majú následky pre život budúcich generácií. (Jasný príklad toho je ekologická kríza.)

Nesieme zodpovednosť pred Bohom aj pred budúcimi generáciami ako jednotlivci, rodiny, národy, ako ľudstvo.

Posledným cieľom prikázania však nie je nás zdeptať, ale povzbudiť.

Aj v tejto výstrahe môžeme vidieť Božiu milosť. Čísla tu nie sú rovnaké medzi súdom a milosťou, ale naznačujú zreteľnú nerovnováhu štyroch ku tisícom v prospech Božieho milosrdenstva.

Kým Božiemu hnevu môžeme vidieť koniec, Božie milosrdenstvo je nekonečné. Srdce žiarlivo milujúceho Hospodina nebije pre chladné právnické odsúdenie, ale pre spásu, pre znovuzískanie slobody. Dôraz je tu práve na konci, na „tisícoch". My ľudia sme si však pohotovo, aj na základe týchto slov o „žiarlivom" Bohu, vymysleli obraz Boha pomsty a prenášali na Neho svoju ľudskú žiarlivosť. Tým sme však opäť a najhorším možným spôsobom vytvárali obraz Boha, ktorý tvár živého Boha len zakrýva.

Ktoré nami vytvorené obrazy Boha nám prekrývajú obraz toho pravého?

Druhé prikázanie vydáva človeka na milosť a nemilosť Bohu.

Človek si nemôže Boha nijako pridržať, záleží len a len na Bohu, ako a kedy a či vôbec sa k človeku prizná.

Ale tento Boh je milosrdný a miluje všetkých, ktorí Ho milujú.

Spracoval: Ján Szőllős

Použitá literatúra:

Bándy, J. (1999). *Dekalóg.* Bratislava (vlastný náklad).

Bándy, J. a kol. (2001). *Dekalóg na prahu 21. storočia.* Bratislava (EBF UK)

Dialog nebe se zemí. (bez identifikačných údajov)

Lochman, J.M. (1994). *Desatero. Směrovky ke svobodě.* Praha (Kalich)

kol.(1991). *Slovník biblické teologie.* Rím (Velehrad - křesťanská akademie)

kol. (1996). *Nový biblický slovník.* Praha (Návrat domů)

Novotný A. (1956). *Biblický slovník.* Praha (Kalich)

Výklady ke starému zákonu. I. časť Zákon. Česká biblická společnost, Praha 1991

Ten magnet je Pán Ježíš

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Narodila jsem se do rodiny věřících rodičů jako prvorozená dcera. O tři roky později přišla na svět moje sestra. Od raného dětství jsem v církvi navštěvovala besídku, která mě coby malého človíčka naplňovala. Jednoho léta vyjela celá besídka na chatu na Vysočině, psal se rok 1973.
Jaké téma jsme zrovna probírali, to si už nepamatuji, ale jednou večer se vedoucí zeptala: „Co kdyby právě teď přišel Pán Ježíš, kam byste šli?"
A tuto otázku doplnila praktickou ukázkou – v ruce držela magnet a na papíře trošku kovových pilin a na druhém papíře byly malé dřevěné špalíčky.
Vysvětlila nám, že ten magnet je Pán Ježíš a piliny jsou lidé, kteří Mu už patří a ty špalíčky to jsou ti, kteří jsou nevěřící. Ten večer jsem měla plnou hlavu otazníků.
Ale nejdůležitější bylo, že jsem na tomto pobytu odevzdala svůj život Pánu Ježíši Kristu. Pamatuji si tu prožitou radost a radost „andělů" v podobě hudby, která zněla okolím. Hudbu jsem slyšela jen do večera, pak jsem už nikdy nic takového nezažila.
Mezitím jsem se vyučila fotografkou a začala pracovat. Okolo 20 let jsem prošla těžkým obdobím, protože jsem skoro celý rok ležela na plastické chirurgii a prodělávala různé zákroky a operace. Nebyl to příjemný čas, ale na druhé straně jsem pociťovala celou tu dobu intenzitu Boží lásky a ujištění, že všechno bude zase dobré. A také sílu modlitby mojí rodiny, blízkých přátel, sester a bratrů z mého domovského sboru.
To byla velmi cenná zkušenost. V době po nemoci jsem se seznámila s nevěřícím mužem, který mě zaujal svým přístupem ke mně samotné, jak dobře se postavil k mému zdravotnímu postižení i tím, jak přijal mou víru a víru mé rodiny.

Po nějaké době jsme se vzali a já přestala chodit do sboru a žila „spokojený" život. Ale jen do doby, než jsem začala pociťovat duchovní prázdnotu a jakési nevysvětlitelné nutkání se vrátit zpátky do sboru mezi své milé. Tehdy jsem se svěřila manželovi a ten mi řekl: „Věděl jsem přece, koho si beru" – a já se po pěti letech do sboru zase vrátila. Znovu jsem prožívala hlubokou radost a se mnou i bratři a sestry z církve. Pánu Bohu jsem mockrát vyznávala ten krok vedle.

Po pár letech nastaly další zdravotní potíže a konečně, po 12 letech manželství, se nám díky Bohu narodila dcera. V té době jsem měla dvouletou neteř a tak i ony časem začaly chodit do besídky. Dcerku jsem se snažila v Božích věcech podporovat a hlavně jsem se za ni a manžela intenzivně modlila. K mé velké radosti se ve svých 11 letech dcerka obrátila a za pár let se nechala pokřtít. Pán Bůh mi tak ukázal, jak nás má všechny moc rád – i s mým stále nevěřícím manželem. V té době jsem odešla ze zaměstnání v oboru foto a nastoupila jsem jako administrativní pracovník do zdravotnického zařízení. Po pár letech jsem ne svou vinou práci v této profesi musela opustit, a tak jsem si udělala kurz stříhání a úpravy psů, zvířata mám totiž moc ráda. Pracovala jsem ve dvou veterinárních ambulancích a práce se psy mě moc bavila a naplňovala.
Byla u ní totiž možnost občas si s majitelem psíka popovídat i o hlubších tématech. Časem jsem se dozvěděla, že Trans World Radio hledá na výpomoc pracovníky do recepce. Pracovní dobu jsem měla volnější, tak proč nezkusit něco nového?
Brzy jsem se zařadila mezi ty, kteří otevírali dveře, zvedali telefony, vařili čaje a kávu a pomáhali, kde se dalo. V TWR se mi moc líbilo, tehdejšího ředitele Aleše Bartoška jsem znala už roky a postupně jsem se seznámila s celým kolektivem. A tak to šlo pár měsíců... a poté, jako blesk z čistého nebe přišel dotaz, zda bych nechtěla do rádia nastoupit jako zaměstnanec. Z jedné strany jsem měla velikou radost, ale z druhé taky velké obavy, jak zvládnu práci asistentky. Já, která uměla akorát tak poslat e-mail...
Nikdy, ani v nejmenším by mě nenapadlo, že bych pracovala v této oblasti, v misii.
Ale vzala jsem to jako Boží nabídku, a tak mi nastala další životní etapa. Začátky byly trochu těžké, ale s pomocí Boží a mých přátelských spolupracovníků jsem se postupně zapracovala a plnila další a další nové úkoly. Dnes jsem na tomto místě sedmý rok, je to až neuvěřitelné! Moje náplň práce je různorodá, mám na starosti obsazování směn moderátorů, píši modlitební dopisy, různá hlášení

Kříž se stal dveřmi do nebe.

Ježíš tedy opět řekl: „Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce." Jan 10:7

týkající se pořadů a celkového vysílání, částečně se starám o web, chodím na poštu, ale také se starám o hosty.
A s tím je spojené i občerstvení a chystání noclehů v ubytovnách a následné praní a další povinnosti. Mám to tu moc ráda, žádný den není stejný, práce je pro mne radostí a zároveň jsem naplněná vděčností, že mohu být užitečná v mnoha oblastech této služby. Ale na prvním místě je to pro mne služba Bohu, služba pro Něho.
Moji práci vystihuje tento verš: **„ Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh – tak aby se dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista"**(1 Pt 4, 11).

Hanka Žíhová

Revúcke svedectvá

V mojom živote nebolo nikdy obdobie, kedy by v ňom nefiguroval Boh. Neviem si preto predstaviť, aké to je – nepoznať Boha od malička, nemyslieť na to, že tu niekde je, a nemať odpoveď na otázku, či patrím Ježišovi. Je niečo úplne iné byť na druhej strane, nepoznať Boha od malička, nebrať Ho do úvahy pre svoj život, a predsa Ho nakoniec nájsť a akoby zázrakom spoznávať a meniť sa na kresťana. Som za nich vďačná, som vďačná, že si ich Ježiš našiel.

Jakub Tamáš

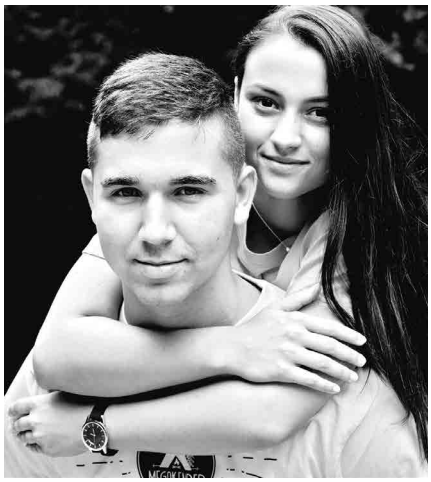

Mám 16 rokov. Pochádzam z Revúcej a tu aj bývam. Chodím na gymnázium a hrávam aktívne futbal. Keď som mal 14 rokov, spoznal som Soničku Bodnárovú. Zaľúbil som sa do nej a trvá to dodnes. Ako prvá mi začala rozprávať o Bohu a Ježišovi. Ako malý som bol pokrstený, ale moji rodičia mi o Bohu nikdy nič nepovedali. Na Vianoce sme do kostola chodili, ale vôbec sa mi tam nepáčilo, okrem organu som nič nepočul a slovám farárky som nerozumel. Môj starký bol veriaci a chodil do kostola. Snažil sa nám, keď bola príležitosť, niečo o Bohu povedať, ale nepočúvali sme. Kresťanstvu som sa smial a nikdy som sa o tom s nikým nerozprával. Po čase sme sa so Soničkou rozišli. Rozhodol som sa, že spravím čokoľvek, aby som ju získal späť. Raz, keď sme boli vonku, mi povedala, že nechce chodiť s niekým, kto neverí tomu, čomu ona.

Vtedy som sa začal o kresťanstvo zaujímať, veľa sa jej pýtať, ale bolo to iba kvôli tomu, aby som ju získal späť. Mesiac potom, čo sme sa rozišli, som mal venček.

Keď Sonička videla, že som smutný a nič ma nebaví, z ľútosti mi povedala, že to môžeme znovu skúsiť. Sonička to urobila aj preto, lebo jej sestra povedala, že možno to tak Boh chce. Toto všetko sa udialo pred letom. V lete sa konal na Zdychave mládežnícky tábor a Sonička tam išla. Prvý večer na tábore mi volala, či by som nechcel prísť aj ja. Nechcel som, pretože som vedel, že to je kresťanský tábor. Niečo ma tam však volalo. Nakoniec som sa rozhodol, že pôjdem. Toto rozhodnutie zmenilo celé smerovanie môjho života. Uveril som tam, že Boh existuje, pochopil som, že ľudia by sa toľko nenamáhali, ak by to nebola pravda, videl som, že tí ľudia majú niečo viac, videl som, že tam nebol stres a že mali medzi sebou lásku jeden k druhému.

Na témy, ktoré každý večer robil Richard N., som sa každý deň tešil viac a viac a všetko sa mi tam extrémne páčilo. Odišiel som z tábora tak, že verím v Boha, a bol som šťastný. Asi tri mesiace po tábore som zažil Boží dotyk, bolo to niečo také intenzívne a úžasné, že sa to nedá opísať slovami. Stalo sa to, keď som hovoril kamarátovi o Bohu. Ľutujem, že som sa toho nechytil a po čase som na to zabudol. Teraz viem, že ten pocit by som chcel cítiť každý deň.

O pol roka (bolo to na jar) som vážne ochorel, poškodil si koleno a doteraz ešte nie som zdravý. Veľmi som sa na Boha hneval, vyčítal Mu, že to dovolil. Odvrátil som sa od Neho. Prišlo leto a rozhodol som sa ísť opäť na zdychavský tábor, tentokrát, aby som sa priblížil k Bohu. Pár večerov som preplakal celé témy a jeden večer som sa išiel prejsť s Richardom N. Rozprávali sme sa asi päť hodín do rána do tretej, až sa ma spýtal, či by som nechcel odovzdať svoj život Bohu. Nerozumel som, čo mi vraví, nikdy predtým som o niečom takom nepočul, ale nakoniec som to urobil. Mal som očakávanie, že budem prežívať nejaký úžasný pocit, ale necítil som nič veľké. Začal som chápať, že iba Boh nás môže urobiť naozaj šťastnými. Odvtedy ma Richard N. vedie cestou viery a učí ma, ako slúžiť Bohu.

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Ján 3, 16).

Preto som teraz v zime pomáhal organizovať tábor aj ja a bolo to super.

Často som spadol, zabudol, nechcelo sa mi ísť k Bohu, ale vždy som našiel cestu späť. Myslím si, že nie sme dokonalí, sme iba obyčajní hriešnici, ktorí potrebujú Božiu milosť každý deň. Neviem ešte o Bohu veľa, veľa vecí ešte nepoznám, ešte som toho veľa nezažil, ale viem, že chcem a potrebujem Boha vo svojom živote.

Laci Gunár

Volám sa Laci. Pochádzam z Revúcej, mám 17 rokov a chcel by som vám povedať niečo o sebe a o tom, ako sa mení môj život. Odkedy sa ma Boh dotkol na tábore, ktorý sa konal v auguste na Muránskej Zdychave, tak sa môj život a životný štýl mení k lepšiemu. Veľmi ma dojalo, keď ma jeden z vedúcich zastavil, prehovoril mi do duše a chcel sa za mňa modliť. Odvtedy som si uvedomil, že treba začať počúvať. Začal som byť citlivý na svoje hriechy a hriešne zvyky, začal som si uvedomovať svoje činy, ktoré som si neuvedomoval, a začal som konať iba dobré skutky. Čím viac času prešlo od tábora, tým viac som si uvedomoval, že Boh mi chce dať novú šancu na život v Božom svetle. Najviac ma posúvajú moji kresťanskí priatelia, v ktorých mám vzor a náhradných rodičov. Som vďačný za všetko, čo sa stalo v mojom živote od augusta, a mojou túžbou je viac poznať Ježiša Krista.

Sonička Bodnárová

Vždy som vedela a verila, že nie je náhoda, že sme tu. Všetko okolo mi pripadá také dokonalé. Vesmír, Zem, stromy, rastliny, dokonalé systémy, kolobeh vody a samozrejme človek a jeho organizmus. Ak obyčajná kniha alebo stroj musí mať svojho spisovateľa alebo tvorcu, o čo viac to platí pri zložitejších veciach vo vesmíre. Vždy som verila, že vesmír musí mať svojho Umelca.

Ale kto to je? Odpoveď na túto otázku som našla na mládežníckom tábore na Muránskej Zdychave, keď som oslávila svoje šestnáste narodeniny. Na tábore sme sa rozprávali o tom, aký vplyv na naše životy majú naši priatelia. Počula som aj o slovách Ježiša Krista a bola som Ním oslovená. Uvedomila som si, že keď mi Boh ponúka priateľstvo, nie je to preto, že by ma potreboval, ale preto, lebo Ho potrebujem ja. Vtedy som sa rozhodla odovzdať svoj život

Ježišovi Kristovi. Keď som to urobila, zažila som Boží dotyk, zažila som neskutočné pocity. Plakala som ako malá, keď som si uvedomila, ako veľmi potrebujem milosť a Boh mi ju ponúka s otvorenou náručou. Od toho dňa som začala spoznávať, o čom je kresťanstvo a kto je Ježiš Kristus. Začala som využívať svoj čas zmysluplnejšie, lebo som si uvedomila, aký je vzácny. Začala som si čítať Bibliu a prvýkrát som sa modlila vlastnými slovami. Takú plnosť a šťastie som nikdy nezažívala. Som šťastná, dokonca aj keď mám ťažké dni.

Aj keď som sa musela mnohých vecí vzdať, byť kresťankou neznamená, že o niečo prídem. Je pravda, že život bude ťažší, plný skúšok a nepríjemných situácií, ale zároveň bude krajší, vzrušujúcejší, plný prekvapení, zázrakov a nečakaných vecí. Naučila som sa, že tie najlepšie veci robí Boh tým najneočakávanejším spôsobom. Rozhodla som sa Ježiša nasledovať a učím sa milovať ľudí, najviac ako viem, dokonca aj svojich nepriateľov. Som vďačná mojim sestrám za to, že ma vždy vypočuli a že mi rozprávali o Pánovi. Som vďačná aj Saške Hazlingerovej za to, že mi ukazuje, aký krásny a hlboký vzťah sa dá vybudovať s Bohom.

A najviac som vďačná za maminku a ocka, že ma učili slobodne sa rozhodovať a brať zodpovednosť za svoje rozhodnutia.

Pripravila Ráchel Orvošová

Bůh, který odpovídá na modlitbu

Nebojte se prosit Boha o velké věci! Cokoli menšího zneuctí toho Jediného, jenž nám dal úžasná zaslíbení. Když nás zahrne svým požehnáním, chválíme Ho celým srdcem. Ale při těch příležitostech, když nám Pán Bůh šeptá: „Jdi! Vstaň a udělej to, co jsem ti ukázal," nezapomeňte, že mnohé z Jeho nejlaskavějších odpovědí na modlitbu předpokládají, že k dosažení cíle budeme spolupracovat. Představte si, že se probudíte uprostřed noci, protože slyšíte, že se k vám někdo snaží vniknout. Ležíte ztuhlí strachem, pomalu si vzpomenete, že telefon je přímo u vaší postele a že můžete volat „911", pokud se tak rozhodnete. Nicméně, abyste dostali pomoc, musíte zvednout telefon. Podobně jako na této lince, máme stálý přístup k Bohu, ale naše přímá linka k trůnu milosti nám jen málo pomůže, pokud ji nepoužijeme. V celé Bibli vidíme, jaká vítězství byla vyhrána a negativní okolnosti byly přemoženy, když se muž nebo žena v rozhodujícím okamžiku modlili. Mohli bychom vybrat ze stovek takových situací, ale žalmista David nabízí typický příklad: „Vyslyš má slova, Hospodine, všimni si mého úpění! Pozornost mi věnuj, když o pomoc volám, můj Králi a můj Bože, k tobě se

modlím!" (Ž 5, 2–3). Všimněte si, jak Davidova modlitba začíná, když žádá Pána Boha: „Slyš mé volání o pomoc." Je to zoufalá prosba, nikoliv pokojná modlitba, protože David bojoval s nepřáteli. A pokud měl přežít jejich útoky, potřeboval pomoc z nebe. Neměl žádný „plán B", proto říká: „můj Králi a můj Bože"; prosí Pána, pro kterého není nic nemožné. David byl člověk, který se hodně modlil a také od Boha hodně dostal; jeho víra nespočívala v moci samotné modlitby, ale spočívala v Pánu Bohu, který odpovídá na modlitby. To je tajemství každého člověka v historii, který se učil z první ruky o Boží věrnosti.

Využijte tedy i dnes Boží pomoc – nezapomeňte „zvednout telefon" a zavolat.

Jim Cymbala

Jim Cymbala založil sbor s názvem „Brooklyn Tabernacle" (Brooklynský Svatostánek) s méně než dvaceti členy v malé zanedbané budově v problémové městské čtvrti. Je brooklynským rodákem a dlouholetým přítelem Davida i Garyho Wilkersona.

Copak je možné urážet Boha?

Jako děti jsme s rodiči prošli mnoho zámků a hradů. V těchto starých objektech mě nejvíc fascinovaly obrazy a vadilo mi, že některé prohlídky prostor probíhaly moc rychle na to, abych si je stačila dostatečně prostudovat. Prohlíželi jsme také zámecké kaple, kde visely nejrůznější podobizny Krista a tak jsem myslela, že Kristus takto vypadal. Také to vyvolávalo dojem, že Pán Ježíš je jen na těch obrazech, a nevedlo to účastníky k hledání živého Ježíše. O tom se tam nemluvilo. V dospělosti jsem se také ráda pokoušela malovat, hlavně scenérie v přírodě, když mě něco hodně zaujalo. To jen tak, že mě „něco hnalo", pokusit se „dát" určitý výjev na papír. Ale to se stalo jen párkrát. V rámci své profese jsem viděla mnoho výstav obrazů a soch. Později, když už jsem odevzdala svůj život Pánu Ježíši Kristu, jsem viděla různé způsoby vyjádření Krista a to zvláště od akademických malířů a sochařů. Těchto lidí si nesmírně vážím a myslím, že bez daru od Pána Boha a Jeho blízkosti by ani oni nedokázali vytvořit své dílo. Většinou museli projít těžkým obdobím zkoušek, útoků od lidí, ale hlavně museli projít tou Boží školou. A na jejich obrazech či sochách je to znát. Přemýšlela jsem o Pánu Ježíši, jak bych sama někdy (kdybych se ovšem stala malířkou) znázornila Jeho osobu nebo Jeho působení na zemi. Ale zjistila jsem, že to není vůbec jednoduché. Zůstala jsem u přírody, ale nikdy se mi nepodařilo namalovat stejný obraz, jaký jsem viděla před sebou. Vždy z toho vyšlo něco jiného, než jsem původně chtěla. Věděla jsem, že Pán Bůh je dokonalý architekt, malíř, designer a v tom to právě je. Nikdo, kdo se pokouší napodobit originál, se úplně netrefí. Jedině, že by mu to dal Pán, tvůrce všeho. Stejnou zkušenost máme například i v divadle, v hudbě. Originál zkrátka nelze napodobit dokonale. Výtvarné umění potřebujeme, vede nás k přemýšlení, pokud jej někdo nezneužije, nepostaví si je na místo pravého Boha. Tak to provedl Boží lid při putování pouští. Mojžíš vystoupil na horu, aby od Pána Boha převzal Desky zákona, ale pobyl zde déle, než lidé dole mohli snést. Potřebovali Boha, a tak Ho nahradili zlatou sochou telete a klaněli se mu, jako by to byl Bůh. Takové hrozné zpodobnění, taková urážka! Také proto nechal Pán Bůh zapsat na Desky zákona i do Bible verš „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nezobrazíš si Boha zpodobněním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí" (Ex 20, 4) a dále: „Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit (5). Jak to Pána Boha muselo nepředstavitelně bolet, když viděl, že předvádějí svůj výtvor, jakoby to byl On sám! Takto se k Němu chovají po tom všem, co pro ně udělal, jak se o ně staral? Místo uctívání, oslavování a děkování Jemu jedinému za to, že je vyvedl z otroctví, odvedl je od týrání a ran, si udělali zlaté tele. Přemýšlím, co všechno si před sebe stavíme dnes. Za všechno, co nám Pán dal a jak se o nás dokonale stará, můžeme jen děkovat a uctívat Jej v Duchu svatém s vděčností v srdci. I nás vysvobodil z otroctví hříchu, uchránil nás od dalších ran a dal nám věčný život! Copak je možné způsobovat Mu další bolest tím, že si Jej zpodobníme podle našich představ? Byla by to jen další urážka Pána Boha, který všechno vidí a slyší. Na Jeho místo nelze postavit nic. On byl a je svrchovaným Pánem.

Marie Horáčková

Výroky osobností

„Chval přítele veřejně, ale kárej ho mezi čtyřma očima." ***Leonardo da Vinci***
Když tvůj bratr zhřeší, jdi, pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Mt 18, 15

„Nejtěžší prokletí lidstva jsou peníze." ***Sofoklés***
Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení. 1 Tm 6, 10

„Největší štěstí člověka je, když může žít pro to, zač by byl ochoten zemřít".
Honoré de Balzac
Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde, kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej... (řekl Ježíš). ***Mt 16, 25***

„Rozdávat rady je zbytečné. Moudrý si poradí sám a hlupák stejně neposlechne".
Mark Twain
Lepší nuzný moudrý chlapec než starý král, ale hloupý, který nedovede přijmout poučení. **Kazl 4, 13**

„Je třeba mluvit pravdu, ne mluvit mnoho."
Demokritos z Abdér
Kdo si hlídá ústa a jazyk, chrání svou duši před soužením. **Př 21, 23**

Perličky

Pětiletá Emilie se před večeří modlila: „Milý Pane Ježíši, děkuji ti za to dobré jídlo (bloudila očima po stole), za párek, za sýr, za chleba, za šťávu – no téda, Pane Ježíši, kdybys to tak všechno mohl vidět, bravo, Pane Ježíši. Amen."

V předškolním věku Anetka v jednom kázání slyšela, že v nové zemi už nebude nikdy noc (Zjevení Janovo 22, 5). Doma pak při obědě řekla: „Když tam už nebude noc, tak to se musím předem pořádně vyspat!"

Čtyřletá Katka si stěžuje na bolení bříška: „Tak to snad budu mít miminko, jako teta Jana!" Šestiletý Marek vysvětluje: „To nejde, nejsi přece přihlášená!" Maminka to zaslechne a ptá se: „Tak kde se musí člověk přihlásit?" „No u Boha," prohlašuje s určitostí Marek.

Den před první cestou do školky byla Klárka hrozně rozrušená. A zrovna tu neděli upadla a odřela si koleno. Slzičky se jí koulely po tváři.
Když Janička viděla, že její sestře teče krev, začala ji utěšovat: „Nedělej si starosti, Klárko, když umřeš, přijdeš do nebe!"
Klárka se rozplakala tím hlasitěji a naříkala: „Já nechci do nebe, já chci do školky!"

Z německého časopisu Lydia přeložila Ivana Kultová

Príbeh môjho uzdravenia /1

V nasledujúcich riadkoch by som chcela vydať svedectvo o svojej životnej skúsenosti, že jedine Boh je schopný dať v každej oblasti uzdravenie.

Fakty

Mala som osem rokov, keď som pri autohavárii stratila mamičku, deväťročnú sestru a desaťročného brata. Ja a môj mladší brat sme prežili. Otec s mojou päťročnou zdravotne postihnutou sestrou neboli v aute. Keďže som bola ťažko zranená, personál v nemocnici sa nazdával, že bude lepšie, keď mi po prebratí sa z kómy nepovedia o smutnej skutočnosti, že moji milovaní zomreli.

Dôsledky – obdobie hľadania a túžby

V dôsledku dlhodobej prístrojovej ventilácie bola potrebná tracheotómia, preto som nemohla rozprávať a komunikovala som len písomne. Havária sa stala ďaleko od nášho bydliska, tak ma otecko navštevoval v nemocnici len sporadicky. Keď prišiel, vždy som sa opýtala: „V ktorej nemocnici je mamička a súrodenci?" Odpoveď znela vždy rovnako, že mi to povie neskôr. Po čase som sa prestala pýtať. Môj mladší brat, ktorý haváriu prežil s menšími zraneniami, bol so mnou v tej istej nemocnici. Keď ho mali prepustiť, mňa previezli do nemocnice bližšie k domovu. Dali nás do sanitky a ja som vlastne ani nevedela, čo sa bude diať. Pýtať som sa nevedela. Na chirurgii, kde som ležala posledné dni, mi spolupacienti hovorili, že mne je dobre, lebo idem domov. Nevedela som, či sa mám tešiť, veď som v dôsledku úrazu hlavy nevedela chodiť ani rozprávať. Už to takto zostane navždy? – dávala som si otázku. Cestou som sa dozvedela, že budem ešte v ďalšej nemocnici. Chcela som, aby sme najskôr odviezli domov brata a dúfala som, že ostatní budú tam. Predstavovala som si, že možno sú na vozíčku, ale očakávala som, že ich konečne uvidím. Veľmi som bola sklamaná, keď nikto nebol doma, ani otecko, lebo už bol na ceste do nemocnice.

Odhaľte závoj!

Istý čas som ani v novej nemocnici nevedela hovoriť, tak som mala čas rozmýšľať. Nakoľko mi ešte stále nič nepovedali o mojej rodine, tušila som, že asi neprežili. Kým mi však nepovedali, že umreli, mala som aspoň slabú nádej, preto som sa radšej nepýtala. A keď mi otecko nakoniec povedal, že žiaľ, oni zomreli, ja som sa už uzavrela do seba. V sebe, vo vnútri som nosila bolesť. Cítila som sa oklamaná.

Ani počas ďalších troch mesiacov, kým som bola ešte v nemocnici, ale ani po prepustení domov som sa nevedela vyrozprávať zo svojho smútku a bolesti. Kým som bola tomu otvorená, nehovorili so mnou, neskôr som už ja nehľadala príležitosť o tom povedať. Možno aj preto, lebo som sa to naučila z reakcie môjho okolia. Smútok je niečo, o čom nehovoríme, len v sebe nosíme tú bolesť. Preto som to nespracovala, aj keď som si to v tom čase neuvedomovala.

Ďalšia bolesť

Rok po havárii zomrela aj moja postihnutá sestra. Bolo pre mňa nepochopiteľné, že s jej smrťou som sa ťažšie vyrovnávala, pritom sme vedeli od jej narodenia, že nebude dlho žiť. Neskôr mi niekto povedal, že zrejme preto, lebo vtedy sa už mohlo trúchliť. Ako ďalej? Môj spôsob zvládania života bol „úsmev ako maska". Keď som sa snažila vyrozprávať svoj príbeh, zdalo sa mi, že ľudí to vlastne ani nezaujíma. Naučila som sa odpovedať čo najkratšie. Že to predsa nie je žiadna tragédia... Nechtiac som si nasadila masku – úsmev, keď som hovorila o nehode.

Nechcela som, aby ľudia vedeli, čo v skutočnosti cítim. Stala som sa bezcitná aj voči bolesti iných. Necítila som sústrasť, keď niekomu zomrel starší príbuzný, lebo som si myslela, že to je v živote prirodzené. Tragédiou je, keď zomrú mladí.
Tri roky po havárii sa otecko znovu oženil. Pre mňa to znamenalo, že tým všetko doterajšie končí a začína sa niečo nové. Musím ísť jednoducho ďalej. Pred novou mamou som o stratených členoch rodiny nerozprávala. Niekoľkokrát aj poznamenala: „Ty nikdy nehovoríš o svojej mamičke," ale ani na to som nič nepovedala. Žila som si svoj život a stále som si neuvedomovala, že som vo svojom vnútri tragické udalosti nespracovala. Prišla som na to na základe jedného stretnutia. Mala som vtedy dvadsať rokov.

Deme Zsuzsanna

(Pokračovanie v ďalšom čísle)

Brat Pavol Kondač sa z Božej milosti dožíva 90 rokov

Brat kazateľ, aké máš z toho pocity?
Ten môj pocit prerástol do presvedčenia, že môj pomerne vysoký vek (nejeden prezident USA sa ho nedožil!) je naozaj veľká Božia milosť. Býval som aj chorľavý a nikdy som si nepredstavoval, že Vás ešte aj pri deväťdesiatke zamestnám...
Na modlitbách som Pána prosieval, aby som sa dožil (i s mojou manželkou Etkou) chvíle, keď posledný z našich potomkov zmaturuje. Teda, keď už budú mať kus chleba v ruke. Po narodení nášho najmladšieho syna Paľka manželka vážne ochorela. Vo mne to veľmi hrklo: čo bude? Môj výsledný pocit je dnes hlboká vďačnosť Bohu – a čo viac o tom hovoriť?

V akej dobe a rodine si vyrastal?
O dobe vy starší viete dosť, škoda sa k nej vracať. Prežil som viac politických prevratov. V Maďarsku to bola doba silného na-

cionalizmu, veľkouhorského vlastenectva. Ale som ich sklamal, keď sme sa (niektorí Slováci) rozhodli vrátiť do vlasti svojich predkov, na Slovensko. O tom len toľko, že Maďarov (nie bez výnimky) a ich kultúru si vážim, a našu milujem. O rodine tu len zase, že bola baptistická z prvej generácie, ale hlavne obidvaja rodičia boli hlboko nábožní či veriaci, milovali nás, deti, ale i zbor a aj voči „inovercom" boli milí, nielen tolerantní.

Čo v tvojom živote predchádzalo rozhodnutiu sa pre Pána Ježiša?
Krásny život nášho bratstva v zbore (hoci nie bez tieňov), vynikajúci kazatelia (ešte v Maďarsku, duchovní vychovávatelia a istá evanjelizačná kázeň môjho pastora na tému Genezis 12 (povolanie a rozhodnutie Abraháma – paralelný text v Liste Židom 11). Po duchovnom vajataní v roku 1945 som sa rozhodol bezvýhradne zveriť Božiemu vedeniu, aby On rozhodoval o mne, a nie ja sám, ani iní ľudia.

Čo pokladáš za svoje najdôležitejšie rozhodnutie vo svojom živote a prečo?
A to už je vlastne odpoveď aj na túto otázku. Jej logickým vyústením je to moje rozhodnutie (vlastne Božie povolanie) nastúpiť do služby kazateľa, pastora Božieho ľudu, čo sa odohralo koncom roka 1952 už tu na Slovensku, v Bratislave. Mojím (duchovným) pôrodným asistentom pritom bol brat kazateľ Michal Kešjar – ale o tom nechcem ísť do podrobností.

V ktorých zboroch počas svojho života si slúžil a ako si začínal svoju službu?
Po štúdiách na našom teologickom seminári, zároveň na Komenského evanjelickej bohosloveckej fakulte v Prahe som nastúpil v Bratislave, vtedy Vysoká ul. 27, kde krátko predtým zatkli, potom kruto vypočúvali a odsúdili brata M. Kešjara – tak teda som pokračoval na jeho mieste – ja, ešte neskúsený zelenáč. S rodinou sme nemali kde bývať, až po ôsmich rokoch sme sa ubytovali už so štyrmi deťmi (čoskoro prišla piata, Anička). Ale zbor žil, bol vysoko aktívny, vynikal svojím jedinečným spevokolom. Nato nasledovalo šestnásť rokov služby v Liptove (so sídlom vo Vavrišove), potom Lučenec s Panickými Dravcami, napokon opäť Bratislava, vtedy aj s Biskupicami, Bernolákovom a Chvojnicou. Boli to početné skupiny, služba náročná, ale milá!

Aké dotyky Pána Ježiša počas svojho života si zažil?
Tých Pánových dotykov bolo veľa, nenahustím ich na stránky Rozsievača. Najvzácnejšie boli v dobe mojej krízy, keď som sa cítil nadmieru zaťažený, neschopný pokračovať. Pán mi dodal novú odvahu a silu, aby som sa nevzdal, neutiekol z duchovného bojiska, ale vydržal do konca.

Z čoho si mal najväčšiu radosť?
Tešilo ma, keď zbory rástli, pribúdali aj noví členovia z radov mládeže a iných. Budete sa čudovať, že pri všetkom politickom útlaku sa našli ľudia, neraz aj z vyšších politických kruhov, ktorí ocenili duchovnú a najmä morálnu úroveň našich ľudí. Že hoci v nižšom platovom zaradení a verejnom ocenení, ale sú spoľahliví, verní, užitoční občania. Daktorí nás videli až idealizovane, musel som ich trochu schladiť, reku, aj my máme svoje nedostatky, ktoré nás nectia... Chvála a sláva za to patrí nášmu Pánovi. (Ale nie za nedostatky.)

A naopak, čo bolo pre teba najväčším sklamaním?
Najviac, až nebezpečne mnou otriasli prejavy nelásky, nejednoty vnútri zboru, keď jednotlivci, neraz aj skupinky, bojovali navzájom proti sebe, narušovali tak vnútornú duchovnú jednotu. Ale vďaka Bohu, že jednota trvala, narušila sa až po „nežnej revolúcii", keď sa od nás odpojili skupinky – buď len nenápadne, ale rozhodne, alebo s mnohým nepekným zápasom, s hádkami v nemálo decibeloch... Zatiaľ sa nenavrátili do lona našej Jednoty. Ale celý ten fenomén je zložitejší, škoda ho tu opisovať... Tým nechcem zamlčať, že to urobili s hlbokým duchovným presvedčením, nie z nízkych úmyslov.

Ako sa dívaš na súčasnosť a čo by si nám prial do budúcnosti?
Splnilo sa moje očakávanie, presnejšie moje obavy, že doba novej slobody bude skôr na škodu. Povedie k rozkladu, zoslabeniu. Nielen čo do počtu, nielen kvôli migrácii na západ, do cudziny, ale aj nadmernou starosťou o živobytie, o hmotný blahobyt. Ale to nemusím tu opisovať, vy, milí čitatelia, to zažívate bolestne na svojej koži. Viac ako ja, ktorý som v úplnej starostlivosti svojej rodiny a tieto problémy nezažívam na svojej koži. Máte o čo zápasiť, viesť svoj duchovný boj. Prosím, neustaňte v tomto šľachetnom zápase. Buďme prínosom pre náš národ a dobu, aby dostali od nás, vlastne naším prostredníctvom to, čo im svet nemôže dať. To, čo dostávame od svojho Pána, podávajme našim blížnym ďalej, verne až do konca. (Ale to by už bolo na celú prednášku).

Na akú otázku by si chcel odpovedať, ale nespýtali sme sa ju?
Vlastne sa tu nechcem rozširovať, to by bolo na celú knihu. Veď to prežívate doma. Prajem Vám zmocnenie Božieho Ducha, veľa, veľa Božieho požehnania. Váš v láske Pavol Kondač.

Rozhovor viedol: Ján Szőllős

Nepřátelství s mojí tchyní

Vstoupili jsme do nového roku a já bych chtěla vzdát díky Pánu Bohu za uplynulý rok, kdy jsem mohla prožít narovnání narušených vztahů v naší rodině. Budu vám vyprávět svůj příběh.
Ve svém životě mohu zažívat milost, jak v něm živý Pán Bůh pracuje. Jak moje rodina mohla prožít zázrak uzdravení, kdy můj manžel v roce 2010 utrpěl těžké poranění mozku, lékaři mu nedávali žádnou šanci na přežití a pak ani na uzdravení. S manželovou diagnózou byla prognóza, že pokud přežije, zůstane „ležákem". Prožili jsme zázrak, kdy se můj manžel po ochrnutí opět naučil chodit a být soběstačný.
I lékaři se dívali na manžela jako na zázrak. Tenkrát jsem se začala učit žít s Pánem Bohem a mohla jsem denně prožívat, co to znamená žít s Pánem Bohem, protože do té doby jsem žila vedle Něj. Od té doby mohu prožívat opravdu blízký vztah s mým Nebeským Otcem. Můj příběh je o manželově mamince, mé tchyni, která nebyla věřící a já stále doufala, že takový zázrak v životě jejího syna ji určitě zasáhne.
Ale ona čekala na jiný zázrak, že její syn v době ochrnutí vstane rovnou z postele a bude opět zdráv. Občas, když nás navštívila na chalupě, šla s námi do sboru, ale brala to spíše jako společenskou událost.
Když můj manžel tak těžce onemocněl, zasáhlo to celou naši rodinu. Ze dne na den jsme s dětmi museli začít žít jinak. Náš poklidný život se změnil a již nikdy jsme nemohli pokračovat tam, kde jsme skončili v roce 2010, než manžel utrpěl poranění mozku. Pro manžela bylo těžké vyrovnat se s tím, co se mu stalo. Do té doby žil velmi bohatý život jako vojenský hudebník. A najednou během okamžiku přišel o všechno. Najednou, jako by si nevěděl rady, co dělat se svým životem.
A to si začalo vybírat vysokou daň, kdy jsme jako rodina prožívali hodně těžké chvíle. Musela jsem dělat velice závažná rozhodnutí za celou rodinu, abychom mohli vůbec nějak fungovat, třeba i závažná rozhodnutí týkající se finančního zabezpečení rodiny. A právě manželova maminka velmi špatně snášela tato moje rozhodnutí, protože se to týkalo jejího syna. Ona se mě nezeptala na důvod, proč jsem se tak rozhodla. Ale začala v ní narůstat velká zloba vůči mně. Přestože to byla starší dáma, někdy jsme se spolu i pohádaly, řekly jsme si nehezká slova, často slova, která tu druhou ranila. A moje víra byla v jejích rukách zbraní proti mně. Nastalo i období, kdy jsme spolu nepromluvily několik týdnů, možná i měsíců. Byla jsem snachou bez jednoho měsíce 29 let. V den jejích 83. narozenin jsem začala intenzivně pociťovat, že bych měla udělat něco pro zlepšení našeho vztahu. Telefonovala jsem jí, že bych za ní přijela do Ústí nad Labem, kde bydlela, a že bychom si mohly spolu zajít do cukrárny. Řekla mi na to, „jo, možná někdy". Nesešly jsme se. Setkání se odložilo na neurčito, nikdy jsme spolu v té cukrárně nebyly. Ale začala jsem se za to setkání modlit. A Pán Bůh o tom věděl. Ze svého života vím, že Pán Bůh ty situace nepřipravuje podle mého plánu, mých představ, ale vždy naprosto jinak.
A tak teď měl Pán Bůh se mnou a mou tchyní také jiný plán. Onemocněla plicní nemocí, kdy jí nestačil kyslík (skrze běžné dýchání) a musela být ze dne na den nepřetržitě připojena na kyslíkový přístroj.
Jsou to takové hadičky, které se dávají do nosu. Takže se po bytě pohybovala s dlouhými hadičkami, ven chodit nemohla. A Pán Bůh mě vedl, abych ji jela navštívit domů.
Staly se z toho pravidelné návštěvy jednou týdně a takto jsem k ní jezdila sedm měsíců. Místo jedné návštěvy v cukrárně, jak jsem si to původně plánovala, mi Pán Bůh připravil sedm měsíců, které jsem mohla trávit se svojí tchyní a kdy Pán Bůh začal postupně měnit to, co bylo tak silně poškozeno. A naše vztahy se začaly měnit.
Začala jsem za ní dojíždět, pomáhala jsem jí, co bylo potřeba, nakupovala jsem jí, zajistila jsem jí pečovatelku, doprovázela jsem ji na vyšetření do nemocnice. Mohly jsme spolu hodně mluvit a mohla jsem se u ní modlit. Každý můj odchod oddalovala a už se těšila, kdy ji při rozloučení obejmu. Nikdy před tím jsem si neuměla představit, že bych svoji tchyni objala. Vždy se mi pověsila na krk a nechtěla mě pustit. Když pak musela nastoupit do nemocnice, byla nedočkavá, kdy jí zavolám. A pokaždé mi do telefonu říkala: „Moniko, ty mě vždycky tak uklidníš." A když ji navštívil někdo jiný, ptala se ho: „A kdy přijde Monika?"
Jednou byla „po mně velká sháňka". Manžel i švagrová mi vyřizovali, že mě jejich maminka moc shání a že chce se mnou nutně mluvit. Zavolala jsem jí, myslela jsem, že se asi něco děje, protože jsem byla zvyklá i přes telefon vyřizovat spoustu věcí. Např. volat jí záchranku, když jí nefungoval kyslíkový přístroj, apod.
Zavolala jsem jí a ptala jsem se, co se děje, a zda něco potřebuje, ale ona mi řekla: „Víš, Moniko, ty mi tak strašně chybíš, ty jsi jako moje pravá ruka." Víte, co pro mě tato věta znamenala? Byla to pro mě odpověď od Pána Boha. V tu chvíli jsem pochopila, proč jsem měla jezdit pravidelně za svojí tchyní. V tu chvíli jsem pochopila, že Pán Bůh mi dal příležitost narovnat náš vzájemný vztah.
Toto je můj příběh - moje svědectví o uzdravení vztahu mezi tchyní a snachou. Pro mě to byl zázrak. Vůbec jsem si nedokázala ani představit, že by se to mezi námi mohlo někdy zlepšit, ale Pán Bůh může udělat všechno. On vyslyšel moji modlitbu a dal mi příležitost ke smíření. On uzdravil náš vztah dřív, než v květnu loňského roku tchyně odešla na věčnost.

Monika Vitnerová – sbor BJB Teplá

Zač a proč děkovat?

Máme se držet příkazů Bible, jejího učení. Stvořitelem všeho je Bůh skrze Pána Ježíše Krista. Bez Boží přírody a jejích plodů bychom naprosto vyhasli a naše zeměkoule by se stala jen velkým hřbitovem nás všech. Proto máme ve svých sborech slavnosti díkůvzdání za sklizeň z polí a zahrad. Je posloužení nejen našim žaludkům. I naše oči tu nacházejí pastvu pro sebe. Všichni svůj zrak zaostříme na živou barevnost a vznešenou estetičnost přírodních darů. Tím více bychom se měli ptát, jak často Bohu za vše děkujeme. Jak často za týden, jak často za měsíc a celý rok? Jestli vůbec! Při takové slavnosti minulého roku jsme si ve sboru zadali úkol, že budeme velmi konkrétně zkoumat otázku, která zní: „Za který dar Boží jsme snad ještě ani jednou nepoděkovali? Ani při díkůvzdání." A nyní dovolte, abych tu trochu odbočil. Stalo se mi to na vojně. Téměř všichni tamní vojáci byli bez víry. Při různých diskusích měli negativní poznámky k tomu, že já jsem věřící, a že navíc jsem student teologie a chci být kazatelem-farářem. Zvláště jeden mladík se dost ostře ozýval proti náboženství. Já jsem mu odpovídal podle Bible. To jej znervóznělo natolik, že zvolal: „ Reinharde, ty se jen shazuješ svým náboženstvím! Že se v dnešní moderní době nehanbíš být takovým zpátečníkem a tmářem! Ty jsi pro mne jen taková nula! Takové nic! Pro mne jsi pouze vzduch!"
Téměř pobaveně jsem mu mohl odpovědět: „Kamaráde, tím jsi mě ale ohromně poctil, že jsem pro tebe v z d u ch. Vždyť vzduch je pro nás přímo Božím darem! Ty naivko! Ty nevěříš, že bez vzduchu nemůžeš být naživu ani 15 minut! Mluvíš, jako bys to nevěděl. Bez jídla a bez pití člověk nějaký den vydrží. Bez vzduchu však nikoliv. - Tak velikánským Božím zázrakem je vzduch!
A přitom vzduch naším okem ani nevidíme. Vzpomeňme tu na ateistické klišé: „Co nevidím, tomu nevěřím!" Bible k tomu praví: „Říká blázen v srdci svém: není Boha."
Tím se vracím k naší otázce: „Za který dar jsme ještě neděkovali?" O kterém daru jsme ještě neslyšeli obsáhlejší kázání? Tímto významným Božím darem je vzduch!

Vzali jsme jej vůbec hlouběji na vědomí? Je sice pro naše oči téměř neviditelný. A přesto nás všude obklopuje a na každém kroku doprovází. Ve dne i v noci. Ať z domu odcházíme nebo domů přicházíme, ať jdeme do sklepa nebo na půdu. Všude je naprosto s námi! Opakuji: kdyby s námi nebyl pouhých 15 minut, už bychom nebyli, nežili! Vzduch je ohromná věc zvláštního složení. Podle vědeckých výzkumů má vzduch ve své skladbě kyslík, kysličník uhličitý, dusík a další vzácné plyny. Ale co by byl pro nás vzduch, kdyby nám Pán Bůh také nestvořil i plíce! On stvořil vlastně všechno! Tím i možnost létání v letadlech. Po kterých ulicích a cestách „jezdí"? Po vzdušných cestách. Naše letadla se vozí „po zádech" vzduchu. Tuto možnost odkoukali naši inženýři v přírodě od ptáčků. Proto svým letadlům přidělali křídla...
Tak máme o tom nejen diskutovat, ale Pánu Bohu také velmi děkovat, a to častěji, než jen jednou do roka v den Díkůvzdání. Máme o tom také lidem něco říct. Podle hesla i zásady: „Co baptista, to svědek a misionář."

Richard Novák

Krvavý mesiac

Astronómovia vedia presne určiť, aký úkaz sa bude odohrávať na oblohe a kedy to bude. Poznajú dráhu nebeských telies, a preto väčšina z nich nechce pripustiť, že túto dráhu jednotlivým planétam určil s absolútnou presnosťou Stvoriteľ. A nielen to, určil im, aby panovali nad dňom i nocou. Medializovaná informácia o zatmení Mesiaca aj mňa naštartovala. V noci 21. januára som niekoľkokrát šiel skontrolovať, či je jasná obloha a či sa bude dať fotiť. Vyzeralo to sľubne, tak som si nachystal techniku a čakal som na vhodný moment.
Hlavným motívom fotenia „krvavého" Mesiaca bolo proroctvo z Biblie: *Slnce sa obráti na tmu a mesiac na krv, prv ako príde deň Pánov, veľký a slávny (Sk 3, 20).*
V Zj 6, 12 je napísané, že keď Baránok otvorí šiestu pečať, nastane veľké zemetrasenie a slnko sčernie a mesiac bude ako krv. Znie to ako scéna z nejakého sci-fi filmu, aj keď sa dnes dá už všeličo vysvetliť.
Prečo je Mesiac pri úplnom zatmení červený? Vedci dokázali, že niektoré častice farebného spektra svetla dopadajúce na zemskú atmosféru sú pohlcované a iné rozptyľované. Vďaka tomu môžeme rozpoznávať nespočetné množstvo farieb. Aj v tomto prípade sa červené častice farebného spektra najviac rozptýlili v atmosfére a osvetľovali Mesiac, aj keď bol v tieni Zeme.
Preto bol červený. Tento efekt červenej farby sa prejavuje aj pri pozorovaní západu Slnka. Všetko závisí od toho, aké je zoskupenie oblačnosti, lebo oblaky sú tou najdokonalejšou odrazovou i difúznou plochou.

Nevieme, ako to bude pri splnení proroctva z Biblie. Mnohí sa budú snažiť o vedecké vysvetlenie, alebo budú zaskočení aj vedci?

Zatmenie Mesiaca 21.1.2019

V každom prípade pre nás veriacich sú znamenia na nebi i na zemi pripomienkou, aby sme boli pripravení na deň Pánovho hnevu, pred ktorým nebude môcť nikto obstáť.

Na záver technická rada, ako fotiť Mesiac: *Použiť teleobjektív, čas expozície by mal byť menej ako 1", lebo mesiac je v pohybe, inak by bol rozmazaný. Aparát nastaviť na prioritu času TV(S), podľa potreby cloniť a upraviť citlivosť ISO. Treba dobrý statív. Snímať samospúšťou alebo diaľkovým ovládaním viacej záberov s rôznym nastavením. Najlepšie je fotiť pri východe, keď Mesiac ešte tak veľmi nežiari a vidieť na ňom kresbu pohorí.* ***Ja som fotil zrkadlovkou Canon 5D II, objektív 300 mm, čas 0,8", clona 5,6, ISO 400.***

V. Malý

Volání o pomoc!

Dnes jsem se rozhodla, že upeču koláče. Stojím u svého pracovního stolu a snažím se rozdělit těsto na stejné kousky.
Říká se, že bez práce nejsou koláče! Také je budu mít a budou vonět po celé kuchyni. Moc hezky se mi pracuje a nevím jak vy, ale já vždycky u práce na něco myslím. Při tom se zadívám z okna, - je tam všude hodně sněhu a stromy jsou tak hezky zachumlané. Vidím, že Martínek od sousedů je také s tatínkem venku.
Co tam jenom dělá? Jééé, on má malinké lyže, je ještě hodně malý, avšak s nimi tak statečně bojuje. Tatínek odhazuje sníh a udělal mu malinký kopeček.
Martínek se snaží dostat co nejvýš, - je to ale pro čtyřletého chlapečka tak složité. Nožičky ho neposlouchají, lyže si snad dělají, co chtějí? Chvilinku si ve sněhu sedí a z lyží odhrnuje sníh.
Po chvilce chce vstát, ale nejde mu to. Má tam přeci tatínka, a když mu řekne, on okamžitě Martínka nadzvedává a postaví ho na rovný sníh. Lyže, které dříve byly každá na jinou stranu, se ve vzduchu hezky srovnaly k sobě a směřují stejným směrem. Všechno je zase v pořádku. Tatínek dává Martínkovi do rukou hůlky, aby se o ně mohl opírat. A Martínek se začíná znovu snažit. Ten cíl je stále před ním... musí dosáhnout vrcholu! A tak se znovu snaží dostat tam, kde dříve již byl a i nyní to dopadlo tak, že lyže si kloužou každá na jinou stranu... Nožičky se rozjíždí a Martínek padá a zase si neumí sám poradit. Tatínek je však blízko, znovu ho jemně, - ale tak jako nějaký jeřáb zvedne, nožičky se srovnají a znovu ho staví na rovnou sněhovou plochu. Usmívám se. Je zábavné je pozorovat. I při mojí práci se z toho moc těším a vzpomínám, jak i naše děti takto začínaly lyžovat.
V té chvíli si také uvědomuji, kým jsme častokrát my a kdo je Bůh. Jsme přesně jako ten malý Martínek - upachtění, snažíme se a nic nám nejde. Častokrát se nejsme schopni nikam posunout a plácáme se ve svých těžkostech. Jsme však dospělí lidé a tak nějak se nám nechce zavolat si k Bohu o pomoc. Přitom by to bylo tak rychlé řešení naší komplikované situace. Jsme „Boží děti" a měly bychom být plní důvěry v Jeho pomoc.

„Pane, děkuji Ti, že i při mé práci ke mně mluvíš" (1 J 5, 14 -15).
„Toto je smělá důvěra, kterou k němu máme: Kdykoli o něco prosíme podle Jeho vůle, slyší nás. A když víme, že nás slyší, kdykoli o něco prosíme, pak víme, že to, oč jsme Jej prosili, dostáváme."
Myslím, že Martínek nám ukázal, jak prakticky používat důvěru v tatínka. Moje koláče se povedly a vím, že také jeden bude patřit sousedům.

Dana Jersáková

Počátky a rozvoj práce sboru BJB ve Vysokém Mýtě

Část 2

V roce 1933 se velmi rozšířil náš pěvecký kroužek (27 členů) za dirigování bratra Filipiho, který byl z církve Českobratrské evangelické. Ve stejném roce ustavil se také tamburašský kroužek za vedení bratra Capouška, toho času vojína v presenční službě, který nejen že sám věrně sloužil naší mládeži, ale i mezi vojíny byl oblíben a svým příkladem i mnohé získal. V té době bývalo ve shromáždění až osm vojínů. Tato mládež potom horlivě sloužila i na stanicích.

Příjezd manželů Sheredových z Ameriky

Šestnáctého října 1933 přijeli k nám manželé Sheredovi, kteří se rozhodli pro práci v Československu. S bratrem kazatelem Mikulenčákem se znali již z jeho studií v Americe. Přijeli proto na výpomoc do Vysokého Mýta, nežli se ukáže nutnější potřeba na jiném místě. Byli mezi námi osm měsíců a celý jejich pobyt zde byl naší práci k požehnání. Když se pak ukázala nutnější potřeba misijního pracovníka ve Zlíně, museli jsme se s nimi rozloučit.

Práce mezi dorostem

V roce 1935 ukázala se potřeba, aby přechod dětí z nedělní školy do sdružení mládeže byl nějak usměrněn. Proto náš mladý bratr Jiříček znovu organizoval dorost, který již sestra Sheredová pěkně započala.

V roce 1935 se také z popudu mladých z pardubického sboru uskutečnily tak zvané „srazy mládeže". Za krásného počasí sešla se mládež ze tří sdružení, pardubického, vysokomýtského a Křesťanské Snahy.

Všem se takové sejití velmi zalíbilo, a tak si ujednali, že se takto budou scházet častěji. A byla to válka, která těmto pěkným srazům učinila konec.

Avšak okupace částečně změnila způsob naší práce. Byli jsme nuceni upustit od oblíbených srazů a veškerých shromáždění v přírodě. Díky Bohu mohli jsme se shromažďovat po rodinách i v modlitebně.

Nejrušnější pohyb v našem sboru byl počátkem minulé války, kdy mnohé z věřících rodin byly vypovězeny ze Slovenska, jiní zase později z Vikýřovic. Bylo to osm rodin, kterým náš sbor opatřil dočasný útulek. Získali jsme tímto přírůstkem členstva výborné zpěváky, čilou mládež, zaplněná místa v modlitebně. A přes jejich velké hospodářské ztráty, které utrpěli tímto nedobrovolným přesunem, zanedlouho i po stránce finanční byli podporou sboru. Když pak nastala toužebně očekávaná doba konce okupace, nastalo nám s nimi neradostné loučení. A nejen že odešli ti, s nimiž jsme počítali, že jsou mezi námi jen dočasně, ale odstěhovala se nám i celá řada našich členů. Když jsme pak ke konci roku 1947 spočítali všechny odstěhované, bylo jich včetně dětí od dvanácti let nahoru přes padesát, kteří chodívali do našich shromáždění. Lavice v naší modlitebně se z velké části vyprázdnily a nám se zdálo jako bychom měli ve Vysokém Mýtě začínat znovu. Ale s pomocí Boží šlo to zase. S velkou radostí jsme potom mezi námi uvítali rodinu Martincových a Švecovi, kteří se k nám přistěhovali z Valašska.

Když tak přehlížíme těch dnes již 45 roků činnosti, vidíme, jak se to u nás stále střídá. Roky pilné setby a zase jakoby ochabnutí a opět nové nadšení, noví lidé. A co je z toho nejkrásnější, že každá ta skupinka, ať větší či menší, sleduje tentýž cíl: oslavit svého Pána a Spasitele a posloužit duším ke spasení. V dnešních dnech se u nás více pěstuje hudba, a jak vidíme, jde jim to, poněvadž se tomu věnují s velkým nadšením a obětavostí.

A nyní ještě o misijní činnosti u nás všeobecně

Mimo shromáždění v neděli ráno a večer v modlitebně bývají každou neděli shromáždění i na stanicích. Je samozřejmé, že kazatel nemůže být všude. Pán však nám dával vždy schopné bratry i sestry, kteří dovedli posloužit buď výkladem slova Božího, nebo svědectvím. Také obětavost bratří i sester rostla v poměru k jejich duchovní úrovni. To dokazuje ta skutečnost, že obnos, který bylo nutno při koupi sborového domu vypůjčit, byl k desátému výročí otevření modlitebny takřka uhrazen.

A na konec ještě něco k návštěvám, které u nás bývaly a na výsledcích práce v našem sboru měly také určitou zásluhu.

Vystřídali se u nás všichni kazatelé z našich sborů v Československu a v prvých letech bylo i dosti návštěv ze zahraničí.

Pro zajímavost ještě uvádím jména míst, kde všude bylo rozséváno Slovo, i když ne všude jsme mohli úspěšně pokračovat. Pustá Rybná, Jedlová, Polička, Kamenec, Krásné, Křižánky, Choceň, Zdelov, Čermná nad Orlicí, Týniště, Bolehošť, Nové Město nad Metují, Sruby, Týnisko, Rzy, Jaroslav, Džbánov, Řepníky, Česká Třebová, Kostelec nad Orlicí. Toto všechno byla více méně minulost. A teď ještě něco z přítomnosti.

Od 1. října 1968 slouží našemu sboru bratr kazatel Richard Novák, který velmi dobře pracoval ve sboru broumovském, kde měl možnost sloužit též bratřím a sestrám německé národnosti. Vím, že velmi neradi se s tímto sympatickým bratrem loučili a my jsme jej mezi sebe rádi přijali.

Věříme, že s Boží pomocí a při vzájemném pochopení se v našem sboru opět dobře rozvine misijní činnost.

Bratr kazatel Novák pokračuje opět na některých stanicích, které jsme obsazovali již dříve, jako v Pusté Rybné, Kamenci, České Třebové, Krásném a v poslední době též v Žamberku, kde máme jednu naši rodinu. Shromáždění ve Vysokém Mýtě jsou každou neděli v 9 hodin dopoledne a večer v 19 hodin. V týdnu každé úterý biblická hodina spojená s modlitební chvílí bývá večer v 19 hodin.

Jsme Pánu vděčni, že máme zase věrného služebníka, který je ochotný a snaživý a kterému na tom velmi záleží, aby dílo Boží zde započaté s velkými oběťmi a láskou se opět zdárně šířilo. Ovoce jeho snažení jsme již viděli loni v červnu, kdy jsme byli svědky krásného vyznání křtem svatým čtyř duší. Tři mladé duše, jeden starší muž, to byl výsledek začátku misijní činnosti nového kazatele.

K dnešnímu dni čítá náš sbor 85 duší

Nedělní školu velmi dobře vede bratr Mirek Pospíšil, hudební a pěvecký kroužek bratr Jára Švec, sesterský kroužek Jaruška Pantůčková. Všechny tyto složky jsou obohacením našich shromáždění a dobrými pomocníky při různých slavnostech, ať již zde v modlitebně, nebo i na stanicích.

Ku konci této obšírné zprávy nemohu jinak, nežli děkovat Pánu za Jeho milostivé vedení celých těch čtyřicet pět let, kterými nás provázel, které jsem i já z milosti Jeho mohla spoluprožívat.

Končím tuto zprávu citátem ze Žalmu 138, 8, který při otevírání naší modlitebny použil bratr Dr. Jindřich Procházka**: „Hospodin za mne dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou!" (Ž 138, 8)**

Ve Vysokém Mýtě v listopadu 1971.
Dle mého vlastního zápisu ve sborové kronice, která je doplněna 348 fotografiemi, sestavila Marie Štursová - provdaná Stratílková.

Poznámky:

1. Připojuji, že obnos na koupi domu 220 000 Kčs uhradili tito první pracovníci z velké části ze svých prostředků. Sestra Janderová darovala 53 000 Kčs, bratr a sestra Brdlíkovi 44 773 Kčs, rodina Burgetova 2 450 Kčs.
Celkem 100 430 Kčs. Ostatní opatřeno půjčkami, jak soukromými, tak ve spořitelně.
2. Bratr kazatel Brdlík byl povolán za kazatele do Chicaga. Brdlíkovi odjížděli od nás 6. prosince 1927, se dvěma chlapci, Miltonkem 2 roky 9 měsíců a Melvínkem 5 měsíčním.
3. Práce v Pusté Rybné. Podrobnou zprávu o práci zde může podat bratr kazatel Mikulenčák, nebo bratr Fajmon st. v Pusté Rybné.
O výstavbě nové modlitebny vedou přesné záznamy bratři a sestry z Pusté Rybné, nástupci prvních pracovníků, kteří s upřímným zájmem pokračují ve šlépějích svých otců a vedou si velmi dobře.

Při příležitosti 45. výročí založení sboru sepsala Marie Stratílková

Slova o štěstí a spokojenosti

„Pozorovat, jak obilí roste nebo se nalévá poupě, oddychovat zhluboka nad pluhem nebo rýčem, číst, myslit, milovat, modliti se, toť jsou věci, které činí lidi šťastnými" (Ruskin).

„Je-li člověk nešťasten, musí to být jeho vinou, neboť Bůh stvořil lidi k tomu, aby byli šťastni" (Epiktetus).

„Spokojenost nezáleží ve velkém bohatství, ale v nemnohých potřebách" (Epiktetus).

„Nikde člověk nenachází většího klidu a volnosti, než zajde-li si do duše své, zvláště, jsou-li v ní takové myšlenky, že ho ihned naplňují mírem" (Markus Aurelius).

Rozsievač č. 3, 1919

Komenského Mravoučné desatero

1. Stíhej ctnosti, vyhýbej se nepravosti! Nevypravuj všeho, co víš. Nevěř všemu, čeho se doslýcháš. Nežádej všeho, co vidíš. Nečiň všeho, co můžeš, než toliko, co jsi povinen, a budeš opatrný.
2. Buď skromný, ne nestydatý, mlčenlivý, nikoliv mluvný, když kdo mluví, mlč, když tobě co praví, poslouchej. Když tobě co poroučí, buď mu po vůli.
3. Ke všem buď vlídný, k nikomu úlisný, vystříhej se pochlebovat.
4. Buď dále nad to spravedlivý. Nežádej ničeho cizího, nic sobě neosobuj.
5. Máš být také udatný, k práci čilý, zanechej prázdně lenochům.
6. Štěstěna bývá nestálá, přináší rozdílně případy, často smutné. A ty snáší trpělivý člověk. Choulostivý vzdychá, pláče a kvílí.
7. Buď i dobrotivý a milosrdný: Kdo tebe oč žádá, dej mu, máš-li. Bídnému pomáhej, můžeš-li.
8. Urazí-li tě kdo, promiň mu vinu. Jestli jsi někomu ublížil, ukoj a ukroť jej. Krásné jest tlumit zlosti, odpouštět viníku a promíjet odprošujícímu.
9. Nezáviď nikomu, přej všem, vděk se čiň, komukoli můžeš, a zalíbíš se dobrým lidem.
10. Mluv vždy pravdu, nechtěj lhát.

Rozsievač č. 3, 1919

Nová kniha

Vyšla nová kniha s názvem „**LÁSKA ODPOUŠTÍ VŠECHNO**", která popisuje životní příběh rumunského baptistického kazatele Pavla Petrute, který v době hlubokého totalitního režimu okusil společně s celou svou rodinou na vlastní kůži hrůzy komunismu, a to jen proto, že byl kazatelem Evangelia. Zároveň také zažil obrovskou Boží milost a lásku, která dopustila, ale neopustila. Kniha má 105 stran včetně 50 fotografií. Doporučená cena: 120,- Kč. (5 euro) + poštovné. Knihu přeložil, doplnil a v ČR vydal bratr kazatel Alois Boháček. V případě zájmu kontaktujte přímo jeho na emailovou adresu ašského sboru: bjbas@seznam.cz nebo na telefonní číslo 723 224 082.

Mirek Jersák

Viditelné Slovo

Představujeme vám novou rubriku „Viditelné Slovo" aneb Zamyšlení nad veršem. Sem můžete posílat svoje zkušenosti, jak jste najednou uviděli biblický veršíjiným způsobem – nově, jak vám Pán Bůh otevřel oči. Např.: Tolikrát jsem toto místo v Bibli četla, jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? Můžete také napsat svůj oblíbený verš, který k vám stále promlouvá. Stačí krátce, i jedna věta. (red)

Texty k foto: Milan Uhrin

„Celý vrch Sinaj bol v dyme, lebo Hospodin zostúpil naň v ohni. Dym z neho vystupoval ako z taviacej pece a celý vrch sa prudko zachvieval" (2M 19,18).

„Ježiš mu povedal: Lišky majú svoje brlohy a nebeské vtáky svoje hniezda, ale Syn človeka nemá kde by hlavu sklonil" (Lk 9,58).

Spomienka na dobu totality – Jaroslav Olexa

Píšem to, čo mi rozprával ocko, brat kazateľ Jaroslav Olexa, narodený 8. 11. 1925 – ktorého Pán povolal do večnosti 7. 12. 2004, a čo som sa dočítala z dokumentácie, ktorú som po jeho smrti našla. Keď som písala spomienky z doby totality v júni 2004, nechcel sa k nim vyjadrovať: „Všetko som odpustil a zabudol," povedal.

No, je to spomienka, ako to bolo u nás v malebnej dedinke pod Kohútom v Revúckej Lehote, a tak vám ju predkladám.

Môj ocko šiel jedného večera so svojimi kamarátmi do kasární, a keď kráčali okolo modlitebne Cirkvi bratskej v Prešove, počuli spev. O pár dní znova, tak tam raz zo zvedavosti vošli. Slovo, ktoré počul, ho tak zasiahlo a oslovilo, že keď prišiel do kasární, na nič iné nemohol myslieť, iba na Boha, na Jeho lásku, na milosť a na to, že je veľký hriešnik. Nevedel spať – tak mi rozprával. Hodil sa na kolená a prosil Boha o odpustenie, prosil o milosrdenstvo, žobronil o Jeho lásku, lebo nechcel naveky zahynúť. Boh sa k nemu sklonil a odvtedy Mu slúžil... Neskôr študoval na biblickej škole v Kutnej Hore a odvtedy, až do svojej smrti, patril Pánovi a v našom zbore bol laickým kazateľom. Neskôr – v roku 1985, po celoživotnej laickej práci kazateľa – bol v Brne ordinovaný za kazateľa BJB.

Toto však nie je tá spomienka, ale už sa k nej dostanem.

Ocko sa ako mladík v dobe od 19. 8. 1944 do 30. 10. 1944 zúčastnil Slovenského národného povstania so zbraňou v ruke ako partizánska spojka. Podľa Zákona č. 255/46 Zb. každý, kto sa zúčastnil SNP, mal dostať k dôchodku určitú čiastku peňazí – asi 100,- Kčs. Ocko sa ako tridsaťšesťročný – v roku 1961 – stal úplne invalidným dôchodcom, a keďže mal odpracovaných veľmi málo rokov, aj dôchodok bol veľmi nízky, asi 860,- Kčs. Ockov švagor, s ktorým boli spolu v SNP, mu poradil, aby si vybavil „255-ku" – ako sa tento príspevok ľudovo volal.

Bol to príspevok pre účastníkov SNP. A tak 13. 6. 1968 si podal žiadosť o priznanie 255-ky. K žiadosti bolo potrebné priložiť rôzne potvrdenia – od Vojenského historického ústavu, od bývalých veliteľov, spolubojovníkov, z obecného úradu, zo Zväzu protifašistických bojovníkov.

Z Vojenského historického ústavu, od bývalého veliteľa a bývalých spolubojovníkov dostal overené potvrdenia ihneď, ale nakoľko bol veriaci – baptista a všetci v dedine vedeli, že každú nedeľu v modlitebni v Jelšave káže Božie slovo a poberá invalidný dôchodok, tak mu, vyhovárajúc sa, že nie je členom Zväzu protifašistických bojovníkov v obci, neodporučili priznať tento príspevok. A tak nakoniec 25. 11. 1971 žiadal o vrátenie všetkých dokladov, ktoré poslal na Sociálnu poisťovňu, a napísal, aby „zabudli, že nejaký Jaroslav Olexa žiadal osvedčenie podľa Zákona č. 255/46 Zb. a že ho veľmi prekvapuje, že jeho spolubojovníci osvedčenie dostali a on nie, že potvrdenia z Vojenského historického ústavu, od priameho veliteľa, ktorému patril v SNP, a od spolubojovníkov nie sú smerodajné, ale najdôležitejšie má byť potvrdenie zo Zväzu protifašistických bojovníkov v dedine, kde nie je a ani nebude členom, a že v dedinke, v ktorej býva, mu obecný úrad – z nevedomosti či závisti, či nevie z akého dôvodu – neodporučil toto priznanie. Ale – stalo sa, že v roku 1973 mu túto 255-ku priznali... Bolo to málo, ale Boh videl a konal... Jemu patrí všetka chvála.

A ešte niečo. Naša dedinka bola až na dve katolícke rodiny čisto evanjelicko-baptistická. Keďže bol úplne invalidný dôchodca (bol chorý na srdce a obličky) a kázal slovo Božie, tak v roku 1978 ho niekto udal, že ako môže „invalid byť farárom". Predvolali ho a prešetrovali. Absolvoval všetky lekárske vyšetrenia a komisia sociálneho zabezpečenia rozhodla: „Nemôže vykonávať žiadnu fyzickú prácu, ale *farárom* byť môže."

A to z Božej milosti a lásky robil až do posledných dní života na zemi.

Jarmila Rečníková

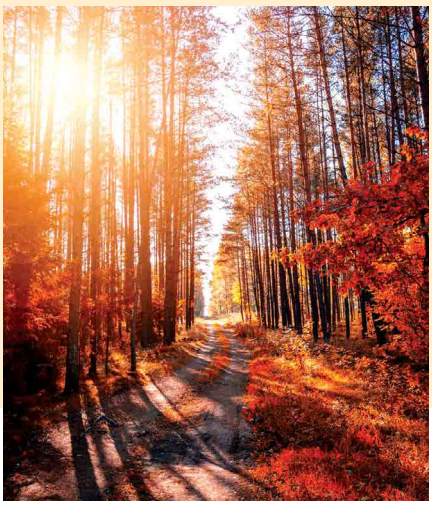

Darujte 2 % „RODINE" BJB!

Milí spolupútnici,

aj v tomto roku zákon o daniach z príjmu umožňuje občanom a aj právnickým osobám podieľať sa na rozhodovaní o použití časti z odvedených daní. Ponúkame Vám možnosť poskytnúť aj tento rok **2 % z Vašich zaplatených daní za rok 2018 o.z. Rodina, ktoré bolo ako jediné občianske združenie založené už v roku 1991 našou cirkvou BJB v SR.**

Môžeme povedať, že poslaním 2 % o.z. Rodina pomáhate sebe, svojim blížnym a tým, ktorí pomoc najviac potrebujú v „rodine" BJB. Dôležité je podotknúť, že takto získané peniaze sa znova vracajú k Vám.

Dovoľte nám preto veľmi pekne poďakovať sa všetkým, ktorí nás v minulých rokoch podporili a aj vďaka ich podpore sme mohli v uplynulom roku pomôcť mnohým sociálne slabším rodinám v našej cirkvi. Ako každý rok aj minulý sme mohli podporiť tábor seniorov.

Účet o. z. Rodina zatiaľ slúži aj pre prípravu vízie a projektu Domova seniorov, ktorý veríme, že s pomocou Božou raz bude postavený na našom pozemku v Bernolákove.

Prosíme Vás, keby ste o tejto možnosti povedali aj svojim známym, kolegom a priateľom.

Môžete tak urobiť **do konca apríla 2019**. Do vyhlásenia o poukázaní 2 % zo zaplatenej dane z príjmov uveďte nasledovné údaje o prijímateľovi:

Obchodné meno, názov: **Diakonické združenie RODINA**
Sídlo: **Poštová 57, 90027 Bernolákovo**
Právna forma: **občianske združenie**
IČO: **30842956**

Všetky potrebné tlačivá, aj daňové priznania, si môžete stiahnuť z internetových stránok: www.rozhodni.sk, resp.: dvepercenta.sk Tam nájdete aj všetky potrebné informácie.

Vyplnené tlačivá musíte odovzdať na Vašom príslušnom daňovom úrade.

Srdečne Vám ďakujeme za podporu, ale aj za modlitby, ktoré sú nepostrádateľné pre nás všetkých.

Za Výkonný výbor o. z. Rodina
Jana Makovíniová

Recenzia knihy

Stáva sa, že keď ľudia čelia strate milovanej osoby, nenachádzajú útechu v povzbudivých slovách od láskavých ľudí. Zdajú sa prázdne, nevystihujúce realitu ani citové rozpoloženie smútiaceho. Asi preto napísal C. S. Lewis knihu *O zármutku.* Nie je to kniha v pravom slova zmysle, je to knižné vydanie jeho denníkov, ktoré si viedol po smrti manželky Joy: *„Jack pochoval Joy, zavrel sa v pracovni oxfordského domu neďaleko jazierka, kde stojí povestná Narnijská lampa, a postupne zaplnil bolestnou spoveďou stránky štyroch čiernych zápisníkov. Bez obalu do nich vylial všetok smútok, všetok hnev na Boha, všetky mučivé pochybnosti."* Pri písaní denníka sa nemusí na nič hrať. Nemusí sa báť nepochopenia. Je to iba on a stránky v čiernom zošite. Lewis opisuje, aký vplyv má žiaľ na jeho telo, myseľ, stav. Opisuje svoje úzkosti, strach, vyčerpanie. Priznáva sa, že plače ufňukaným plačom. Sleduje, ako nemá na nič chuť, ako sa bežné povinnosti stali neprekonateľne náročné, na ktoré nemá silu. Opisuje fázy, ktorými prechádza, a keď sa zdá, že je z najhoršieho von, prepadá sa na začiatok a opäť ho sťahuje vír bolesti: *„Dnes v noci sa otvorili všetky rany toho počiatočného pekelného žiaľu; všetky tie šialené volania, zatrpknutá nenávisť, chvenie v žalúdku, pocit zlého sna, utápanie sa v slzách. Lebo žiaľ nikdy neudržíte tam, kde je. Mám pocit, že som sa vyhrabal z jednej fázy, ale ona sa stále vracia. Stále dookola. Všetko sa opakuje."* Človek nemusí okúsiť smrť, aby sa vedel s Lewisom stotožniť. Zármutkom môžeme prechádzať pri akejkoľvek strate, môžeme stratiť blízkych napriek tomu, že žijú ďalej. Je cenné môcť čítať text, ktorý smútiacemu naozaj rozumie a nemíňa sa cieľa. Okrem procesu smútenia Lewis zaznamenáva svoj boj s Bohom. Píše, akoby mal pocit, že Boh sa stratil, pochybuje, či vôbec niekedy bol, a to, čomu tak silne veril, sa zrazu zdá slabé a neisté. Je mu, akoby prosil Boha o pomoc, ale namiesto toho nachádza zatvorené dvere: *„Dvere vám zatresnú pred nosom a zvnútra začujete, ako zamykajú – na dvakrát."* Spochybňuje Božiu dobrotu, nadáva Mu, vylieva si na Ňom svoj hnev a neštíti sa Ho nazývať sadistom. V niektorých častiach máte pocit, akoby svoju vieru nadobro strácal. Poctivo priznáva, že nikdy nemôžeme vedieť, aké silné je to, čomu veríme, až kým nejde o život. Priznáva, že jeho viera bola ako domček z karát, a nakoniec uznáva, že je dobre, že ho Boh zbúral. Nevysvetliteľne sa zatvorené dvere otvoria, nevysvetliteľne sa približuje k Bohu tam, kde Ho predtým nehľadal. Kniha nie je len pre tých, ktorí prechádzajú podobným zármutkom. Je aj pre tých, ktorí sú ešte od tohto bremena oslobodení, ale chceli by porozumieť smútiacim. Aby mali pochopenie pre to, že smútiaci čelí životu a smrti a my vlastne netušíme, ako ten boj prebieha. Nemáme predstavu, aké myšlienky môžu trpiaceho prenasledovať, aké desivé musí byť, keď celá istota v Boha sa pominie a ostane hluché prázdno. Pomôže nám to odolať pokušeniu moralizovať a obviňovať smútiaceho za zdanlivú stratu viery. Pomôže nemyslieť si, že je neduchovný. Pomôže nám podržať ho, kým domček z karát nahradí zlatý palác.

Autor: C. S. Lewis
Názov: O (mojom) zármutku
Rok vydania: 2018
Vydavateľstvo: Porta Libri

Ráchel Orvošová

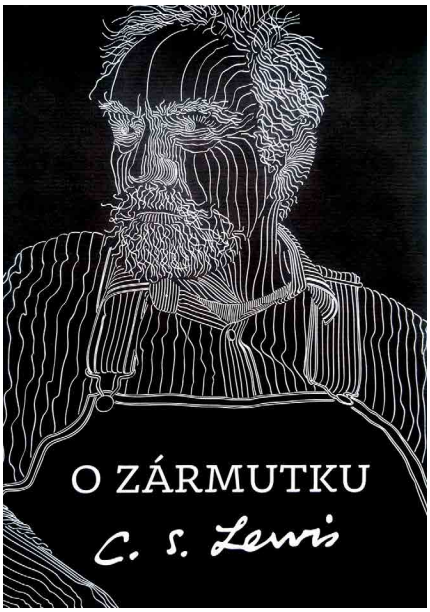

Venujte 2%
z vašich daní
sami rozhodnite o 2% z vašich daní
na rekonštrukciu
Chaty Komenského v Račkovej doline

Názov: IN Network Slovakia, n.o.
Sídlo: Sokolská 2729/12, 984 01 Lučenec
Právna forma: nezisková organizácia
IČO: 37954130

Kontakt: tel: 0907169875
č.účtu: 6014448030/5600 **v.s.** 777
IBAN: SK11 5600 0000 0060 1444 8030
www.innetwork.sk, inslovakia@stonline.sk

Chata Komenského v Račkovej doline

Sme vďační Pánu Bohu za to, že môžeme pokračovať v prevádzkovaní Chaty Komenského, kresťanského rekreačného a konferenčného centra v Račkovej doline.
Aj v roku 2018 sa tu konali každoročne sa opakujúce aktivity rôznych cirkví, kresťanských organizácií, stretnutia seniorov, pobyty škôl – štátnych, cirkevných i súkromných, rodinné pobyty cirkevných zborov a individuálne pobyty zamerané na oddych a turistiku, budovanie charakteru a duchovnú obnovu.
Naši hostia boli nielen zo Slovenska, ale aj z okolitých krajín. Ďakujeme vám, ktorí sa za nás modlíte, ktorí ste nás podporili finančne či formou využitia našich služieb.
Ďakujeme aj vám, ktorí ste nám poslali 2 % z vašich odvedených daní. Celkovo sme v roku 2018 takto prijali 4 886 €.
Zároveň vás chceme poprosiť o poukázanie 2 % zo zaplatených daní aj tento rok. Príslušné tlačivá si môžete stiahnuť z našej webovej stránky **www.innetwork.sk**. Ďakujeme.

Pavol Šinko

Plánujete dovolenou u moře?

Pokud již nyní uvažujete o dovolené, možná by se vám líbila nabídka našich bratří a sester v Chorvatsku.

Zeptali jsme se sestry **Kateřiny Dohnalové**, která žije v Rovinji již 22 let a zabývá se zprostředkováním ubytování turistům, co by nám letos mohla nabídnout.

Kam byste nás v letošním roce pozvala? Chystá se u vás nějaký specielní místní program?

Na našem webu je pár skvělých novinek. Jednou z nich je nabídka ubytování v kempu Flores Homes na periferii Rovinje. Je to rodinný kemp, který vede jeden bratr z našeho sboru. K dispozici je zde 16 mobilních domků, které jsou dobře vybavené a klimatizované. Součástí kempu je bazén pro dospělé i pro děti, hřiště pro děti a restaurace, kde si je možné objednat polopenzi, nebo plnou penzi. Moře je pouhých 450m. Kemp je ideální pro rodinnou dovolenou, i pro team bulding, či sborovou dovolenou. Tento typ ubytování v naší nabídce doposud chyběl.

Jakou atraktivní památku v okolí byste doporučovala navštívit rodinám s dětmi nebo mladému manželskému páru?

Záleží na destinaci. Pokud byste přijeli do některých z apartmánů na Istrii, pak bych vám doporučila koloseum v Pule, středověké mini dvojměsto Dvigrad, pak romantické městečko Bale, kde mimochodem nějakou dobu žil Giacomo Casanova, nebo Motovun, kde zase žil Mario Andretti. Pak určitě Hum, nejmenší město na světě, a taky Labin, rodné město Matija Vlačića Ilirika, otce hermeneutiky.

Pokud byste jeli do některých z apartmánů na ostrově Pag, pak bych doporučila navštívit město Pag a pak město Zadar.

Pokud byste jeli do Marušići, určitě bych doporučila navštívit Makarskou, kde stojí za zhlédnutí barokní kostel sv. Marka, Františkánský klášter z 15. století, nebo Malakologické muzeum s největší sbírkou mušlí na světě.

V Omiši je nádherná pirátská pevnost Mirabela z 13. století, dále pevnost Fortica,

kterou postavili Benátčané v 15. století a která se tyčila až do výšky 311m. Ve Splitu je spousta nádherných památek. Namátkou – Diokleciánův palác, zvonice a katedrály z 13. - 15. století, kaple sv. Lucie, klenotnice, knihovna, Římský peristyl, Jupiterův chrám a další spousta románských, gotických, renesančních a barokních paláců. Pokud se vypravíte do Marušići, určitě navštivte národní park Krka, známý svými četnými vodopády. Rozloha parku je 109 km^2, takže je na co koukat i kde se koupat.

V jaké ceně jsou apartmány? Je možné uplatnit slevu pro děti nebo seniory?

Ceny za apartmány se pohybují podle velikosti apartmánu a kvality vybavení. Apartmán pro 10 lidí je dražší než třeba pro 4 lidi. Ale v poměru na osobu se ceny pohybují v květnu a říjnu mezi 5 €/os. /den, až 7,5 €/os. /den. V červnu a září mezi 6,3 €/os. /den, až 10 €/os. /den.

A v červenci a srpnu mezi 8,8 €/os. /den, až 15 €/os. /den. Slevy pro seniory by byly možné v květnu, říjnu a v první polovině června a druhé polovině září.

Kde bychom se mohli stravovat?

Ve všech apartmánech jsou vybavené kuchyně, takže si rekreanti můžou vařit sami a ve všech lokalitách mohou taky navštívit spoustu restaurací v blízkosti apartmánů.

Měli bychom zájem navštívit vaše shromáždění. Mohla byste nám říci bližší informace o shromáždění?

Pokud byste jeli k nám na Istrii a chtěli byste navštívit naše shromáždění, budete vítáni. Náš sbor se jmenuje Evanđeoska Pentekostna Crkva a najdete ho na adrese: ulica Duga 48, v centru města Rovinj. Bohoslužby začínají v neděli v 10:00 a kázání je překládáno do češtiny. Když si zadáte do Google EPC Rovinj, tak vám to najde podrobnosti včetně mapky.

Nebo se můžete ozvat na můj mobil: +420607675724 a já vás do sboru dovedu.

Podrobnější informace:

Kateřina Dohnalová http://www.mesites.cz
katka.mesites@gmail.com
Skype: KataDohnal GSM: +385911235424
GSM: +420607675724

Rozloučení školy Dorkas

Vážení absolventi, vyučující, přátelé a příznivci školy Dorkas, jelikož se z vícero důvodů naplnil čas působení naší školy, srdečně vás všechny zveme ke společnému rozloučení, zavzpomínání na studijní léta a setkání absolventů, které se uskuteční v sobotu 18. května 2019 od 10:00 v Olomouci - na zahradě kapucínského kláštera v sousedství školy.

Přihlašování:

Protože je z organizačních důvodů nutné, abychom získali přehled o celkovém počtu účastníků, je třeba, abyste se k účasti na rozlučkovém setkání přihlásili.

K účasti se přihlašujte prostřednictvím přihlašovacího formuláře:https://goo.gl/forms/iAvlBiOiaHNOcbEE2

Osobní údaje, které uvedete v přihlašovacím formuláři, budou sloužit pouze pro účely organizace rozlučkového setkání a po jeho skončení budou odstraněny z naší databáze. Součástí přihlašování je **účastnický poplatek** na částečnou úhradu nákladů na zajištění rozlučkového setkání:

účastníci nad 10 let: do 30. 3. **250 Kč**, od 1. 4. do 30. 4. 300 Kč, po 1. 5. 350 Kč
děti od 3 do 10 let: do 30. 3. **125 Kč**, od 1. 4. do 30. 4. 150 Kč, po 1. 5. 175 Kč
děti do 3 let: zdarma

Účastnický poplatek uhraďte na účet školy: 153151547/0300.

Poplatek je možno uhradit za více účastníků dohromady. Z důvodu rozlišení plateb uveďte jako variabilní symbol číslo telefonu, které jste uvedli v přihlašovacím formuláři.

Kontaktní e-mail pro komunikaci ohledně rozlučkového setkání: rozlucka.dorkas@seznam.cz.

Předběžný program:

9:00 - 10:00 registrace
10:00 - 11:30 oficiální program (proslovy, písně, video)
11:30 - 12:00 společné fotografování
12:00 - občerstvení formou rautu, rozhovory, promítání videa a fotografií
13:30 - možnost prohlídky školy

Věříme, že si na společné setkání uděláte čas, a těšíme se na viděnou!

Webová stránka rozlučkového setkání: rozlucka.dorkas.cz

Informace z jednání Výkonného výboru BJB 15. 1. 2019

Výkonný výbor (dále jen VV) na svém prvním letošním jednání projednal priority a úkoly pro tento kalendářní rok.

Jsou před námi otázky spojené s ukončením studia na škole Dorkas, výzvy v oblasti vzdělávání budoucích pracovníků sborů a misijní projekty sborů BJB. Budou pokračovat dále také jednání se sbory, které se rozhodly ukončit svoje členství v BJB a VV bude nápomocný tam, kde tyto rozhovory stále probíhají. VV vyhlašuje den modliteb za BJB a za naši společnou službu a to na neděli **7. dubna 2019**.

Prosíme sbory, aby se k této výzvě přidaly v rámci dopoledních bohoslužeb v ten den a vyzvaly členy sborů k jednodennímu dobrovolnému půstu. Zveme pak všechny členy sborů k modlitbám v neděli odpoledne od 16 hodin. Opět se sejdeme na třech místech v naší republice, setkání povedou členové VV. Bližší informace a podněty k modlitbám budou na sbory zaslány v průběhu února.

V letošním roce se bude po mnoha letech konat Sjezd delegátů jako dvoudenní a to v termínu **26. a 27. dubna 2019** v Praze. Jako VV vnímáme potřebu více času pro vzájemné rozhovory nejenom o konkrétních návrzích, ale také o všech oblastech společné služby, a proto vyzýváme všechny delegáty k účasti na obou dnech jednání Sjezdu delegátů.
Modlíme se také za konferenci **100 let spolu**, která se uskuteční na konci října v Litoměřicích.
Bude to příležitost se ohlédnout zpět do minulosti, hovořit otevřeně o naší současnosti a modlit se za budoucnost služby obou jednot v České republice i na Slovensku.
Tématem celého víkendu jsou verše z listu Židům (13, 7 – 8) s odkazem na osobu Ježíše Krista, který je tentýž včera, dnes i na věky.
Podrobnější informace k programu najdete průběžně na www.stoletspolu.cz.
Přihlašování na konferenci bude spuštěno 1. května 2019.

Jan Jackanič

Omluva redakce

Vážení a milí čtenáři, dostaly se k nám od vás zprávy, že do některých sborů došly z naší nové distribuční firmy Rozsévače č. 2 2019 zabalený každý kus zvlášť. Omlouváme se za tuto chybu, od 24. 1. sjednáváme nápravu. Na podzim loňského roku skončila naše dosavadní tiskárna a distribuční firma svoji dlouholetou činnost a my museli hledat nové partnery. Nejdříve se bratrům na Slovensku podařilo najít tiskárnu v Bratislavě a před Vánoci i distribuční firmu – nejdřív mimo Bratislavu a nakonec také v Bratislavě. Její první zásilkou byly právě Rozsévače číslo 2 2019. A jak to bývá u začátků spolupráce, vyskytly se chyby i u nás.
Věřte, že se snažíme odstranit je ze všech sil a věříme, že číslo 3 2019, které právě držíte v ruce, k vám již doputovalo bez problémů. Přijměte, prosím naši omluvu a prosím, modlete se za nás.

Za redakční radu Marie Horáčková

Celostátní konference mládeže v ČR

V roce 2019 bude celostátní konference výjimečně v březnu. Plakáty ve všech BJB sborech sdělují téma Na ramenou obrů a termín 29. 3. - 31. 3. Jistě jste také postřehli, že vás zveme do Prahy. Konference bude lehce netradiční, protože se všechny semináře a hlavní slova budou zabývat postavami církevní historie. Hlavní slova se zaměří na tři postavy z Nového zákona. Semináře se budou zaměřovat na jednotlivé osobnosti v průřezu celé církevní historie. Chceme se ohlédnout do historie a vnímat vedení Ducha Svatého v životech těchto obrů, na jejichž ramenou i my stojíme. Žádný člověk nikdy nebyl dokonalý, jen jediný - Ježíš Kristus. Proto nechceme obdivovat a napodobovat osoby historie, ale Krista stejně jako oni. Součástí konference bude také blok svědectví a rozhovorů bratří a sester ze současné BJB. Naše touha je dát impuls mládeži, abychom si uvědomili, že obři nestojí jen v historii. Pražáci se na vás pilně připravují, sledujte videa a další informace, kterých bude do března ještě dost a dost.

Jordan Haller

Konference sester

V letošním roce se připravuje jubilejní konference sester. Připomeneme si 50. výročí obnovy práce sester sborů BJB ČR a SR. Konference se bude konat 3 - 5.5 2019 v Brně.
Téma konference: Obdarovaná milostí.
„Jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni, milostí za milostí“ (J 1, 16).

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 4 2019 – ...nevyslovíš meno Hospodina, svojho Boha, nadarmo!	Uzávěrka 10. 2. 2019
Číslo 5 2019 – ...pamätaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätiť!	Uzávěrka 10. 3. 2019
Číslo 6 2019 – ...budeš ctiť otca a matku.	Uzávěrka 10. 4. 2019

JEDNOHO DNE BUDU DOMA

Teresa Smith

Jako by moje kůže nepasovala na těle,
ale já si právě uvědomil, že se cítím jako cizinec
na místě, kterému jsem vždy říkal domov.
Pak jsem ale uslyšel Tvůj hlas,
jakoby se najednou rozžehlo světlo
a já prostě věděl, že
to je to místo, na které patřím.
Jako bych se s někým právě setkal,
ale znal ho již po dlouhé věky.
Každou čárku, každý rys,
každou zvláštnost.
Všechny rozpaky jakoby se
najednou rozpustily někam pryč.
Každá bolest, každé ponížení,
každý pocit nenaplnění.
Bylo to, jako kdyby se někdo
dostal do mého nejzazšího místa v mém srdci
a našel tam to, po čem jsem tak toužil.
Můj domov!
Bylo to, jakoby každý dětský sen,
každý pocit ryzosti,
každá dobrá vzpomínka, každá naděje
byla slyšena ve Tvých slovech.
Bylo to, jako bych Tě již znal.
Ty jsi popisoval můj domov,
ty jsi znal můj domov.
Jednoho dne budu doma.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Milan Uhrin
Foto: © Laura Pashkevich /Adobe Stock, © NatashaBreen /evanto a archív redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.